

Revista d'ensenyament de les Illes

PISSARRA

5 €

octubre - novembre - desembre 2012

núm. 141

Sindicat de Treballadores i Treballadors-Intersindical de les Illes Balears STEI-i



X Congrés de l' STEI-i

1 i 2 de juny de 2012

Ni una passa enrere

Editorial	3
Llibres	4
Crònica del X Congrés de l'STEI Intersindical	6
Montserrat Nadal Fullana	
Informe de la Comissió Executiva: marc sociopolític 2008-2012	11
Gabriel Caldentey	
Síntesi de la ponència d'Organització i Estatuts, aprovada al X Congrés de l'STEI Intersindical	15
Tomàs Martínez i Miró i Xisco Alomar Novila	
Reptes de futur dels integrants de la Comissió Executiva elegida en el X Congrés	17
AAVV	
Reportatge fotogràfic	27
Biel Caldentey, la continuïtat a la Secretaria General de l'STEI-i	31
Joan Lladonet i Escales	
Resum de la ponència d'Acció Sindical	34
Sebastià Serra	
M. Antònia Font i Gelabert, sindicalista i lluitadora incansable per la llengua catalana	36
Joan Lladonet i Escales	
Pere Polo, un sindicalista amb dedicació plena a la formació i a la cooperació	39
Joan Lladonet i Escales	
Informe sobre el seminari "La cultura investigadora a l'aula"	44
Biel Caldentey	
Les funcions de l'educadora pel que fa a l'alimentació	46
Bea Rodríguez Martínez	
La revista Pissarra, a la Biblioteca Digital de les Illes Balears	50
El Consell Escolar del Govern de Canàries acaba de destacar per unanimitat el col·legi públic Buzanada per la seva qualitat educativa	51
Bernat Ramis, Salvador Giordano	
Cooperació en època de retallades socials	53
Pere Polo i Joan Rodríguez Recio	

PISSARRA

Revista periòdica d'informació de
l'ensenyament de les Illes Balears

EDITA:



Sindicat de Treballadores i Treballadors
Intersindical de les Illes Balears

Carrer Jaume Ferran, 58
07004 Palma

Tel. 971 90 16 00

Fax. 971 90 35 35

Pàg. Web: www.stei-i.org

E-mail:

mallorca@stei-i.org

llevant@stei-i.org

inca@stei-i.org

soller@stei-i.org

menorca@stei-i.org

eivissa@stei-i.org

CONSELL DE DIRECCIÓ I REDACCIÓ:

Francesc Xavier Alomar Novila

Gabriel Caldentey Ramos

Maria Camps Sintes

Francesc Cardona Natta

M. Antònia Font Gelabert

Tomàs Martínez Miró

Pere Polo Fernández

Joana Tur Planells

COORDINACIÓ:

Joan Lladonet

Montserrat Nadal

S'agraeix la col·laboració de les autores i
dels autors dels articles.

MAQUETACIÓ, COMPOSICIÓ I IMPRESSIÓ:

Toni Martínez

Escola de Formació en

Mitjans Didàctics.

C/ Marià Canals, 13

07005 Palma

Tel. 971 91 00 60

PUBLICITAT:

Jaume Ferran, 58

07004 Palma

Tel. 971 90 16 00

DISSENY DE LA PORTADA:

Toni Martínez

FOTOS:

M. Àngel Dora

Internet

Els articles publicats en aquesta revista
expressen únicament l'opinió de les
seves autores i dels seus autors.

Dipòsit Legal: PM 533/77
ISSN: 1133-052X

Llibres

Antoni Tugores

Víctimes invisibles. La repressió de la dona durant la Guerra Civil i el franquisme a Mallorca

Tria d'Assaig, 3

Català. 306 pàgines. 21 x 15 cm. Primera edició. 2011

Volum enriquit amb codis QR amb material gràfic addicional

ISBN: 978-84-92912-11-7

Il·lustració de coberta: Oriol Malet

Pròleg de Jaume Claret

Víctimes Invisibles explora un caire poc conegut de la repressió franquista donant veu a un sector postergat per la literatura bèl·lica: la dona. És a través de la veu de les dones que es construeix un text que defuig de la visió tradicional i oficialista, per a centrar-se en personatges considerats sovint secundaris o marginats per la història.

La tasca de documentació, extremadament rigorosa, es presenta al lector amb un estil planer i divulgatiu. El narrador, apassionat i compromès, ofereix dotze històries de dones, amb episodis que inclouen la barbàrie i la tendresa, amb escenes que gairebé freguen la comicitat o el dramatisme més extrem.

Tugores ens demostra que la Història es basteix sempre a partir d'històries particulars, alhora que ofereix unes claus que permeten treure conclusions sobre el comportament de l'ésser humà en situacions de conflicte, por i violència.

Per què l'editem?

Era de justícia rescatar de l'oblit dels arxius militars els excepcionals documents que Antoni Tugores ens posa a l'abast en aquest extraordinari llibre d'Història en majúscula.



AAVV (2012)

Anuari de l'educació de les Illes Balears 2012

Palma. Fundació Guillem Cifre de Colònia

Destacarem unes paraules que apareixen a la seva **presentació**:

Es tracta d'un treball que realitza des de l'any 2004 el Grup d'Investigació i Formació Educativa i Social (GIFES) de la Universitat de les Illes Balears. Els seus objectius principals són: posar la situació de l'educació en el centre d'atenció de la societat de les Illes Balears, assabentar-la de les dades sobre l'estat de l'educació, és a dir, el que cal conèixer del sistema educatiu per saber què funciona i què cal millorar-ne i, finalment, contribuir a millorar la imatge de l'educació, posant de manifest els punts forts del sistema educatiu i les noves experiències i els treballs que es desenvolupen en diferents indrets del territori, perquè puguin servir als professionals de l'educació o orientar-los.

El sistema educatiu i les reformes que s'hi estan realitzant en l'actualitat disposen d'una important atenció mediàtica i, afegiria, mereixen una important preocupació per part de les famílies i alumnes. Els conflictes s'agregen entre les administracions i els professionals de l'educació...

Només repetirem unes paraules de l'Anuari de l'any passat: "els problemes de l'educació només es poden resoldre des del coneixement de la realitat, des de la reflexió fonamentada, i no des de la improvisació, els apriorismes, els plantejaments ideològics, etc."

editorial

L'STEI Intersindical continua la lluita

Han passat uns quants mesos des que vàrem celebrar el X Congrés de l'STEI i a l'actualitat seguim fidelment les recomanacions i conclusions que allà vàrem aprovar: enfortim una alternativa sindical intersindical per a les Illes, tot partint del manteniment com a primera força sindical a l'àmbit de l'ensenyament i consolidant-nos com a quarta força a l'àmbit general; seguim el model que defensa l'estat del benestar, els drets socials i laborals, el dret a l'educació i a la salut; ens oposam a les polítiques de retallades i d'austeritat que duen a l'empobriment de la majoria social; i defensam la major unitat d'acció, tant sindical com social, per a fer front a aquests reptes.

L'STEI Intersindical s'enfronta a les polítiques de retallades -ja iniciades pel PSOE i accentuades pel PP des de les seves victòries a les Illes i al Govern central. El PP es mou per una ideologia que propugna l'afebliment de l'Estat i la desaparició d'aquest com a instrument corrector de les desigualtats socials.

En el camp educatiu s'implanten més retallades: augment d'horari lectiu del professorat, augment de ràtios, congelació d'oposicions, política restrictiva de substitucions, mesures que són aplicades i accentuades pel Govern autonòmic, que afegeix una retallada als pressuposts d'educació de 2012 de 40 milions addicionals, congelant sexennis, anul·lant complements de tutoria i caps de departament, programes d'educació inclusiva... tot mantenint el deute de les despeses de funcionament dels centres i de la UIB, congelant i ara retallant el sou del professorat -i de tots els empleats públics-, eliminant el que quedava de paga extra de Nadal, endurint les ILT -incapacitats laborals- i fent negoci amb les malalties, si no hi ha substitucions els primers 10 dies hàbils de cada baixa.

El Ministre WERT durant el mes de setembre afegeix al banyat la contrareforma educativa, ataca l'ensenyament que es fa a les autonomies que tenen llengua pròpia i posa en dubte la validesa dels coneixements impartits a llocs com

Catalunya o les Illes, i s'atreveix a dir que amb la nova Llei tractaran d'espanyolitzar l'alumnat català. Es manifesta com el portaveu del més ranci nacionalisme espanyolista i les seves declaracions no tenen res a envejar les que varen inspirar els manuals de "Formación del Espíritu Nacional" on es parlava de la indissolubilitat d'Espanya i de la desaparició de totes les diferències que posassin en dubte la unitat.

Tot i aquestes malifetes, l'STEI Intersindical ha pressionat la Conselleria d'Educació per pal·liar els efectes més perniciosos d'aquestes retallades -aturant l'acomiadament inicial previst de més de 1.000 interins- tot i que no sigui motiu de satisfacció que la xifra final hagi estat de 550. Ni tan sols estam massa satisfets d'haver exercit una forta pressió sindical, que ha aconseguit en el cas de les ILT que s'hagin establert excepcions als descomptes durant la baixa per malaltia.

Són temps difícils a causa de tantes agressions, tantes retallades i atacs als drets socials adquirits amb molt d'esforç, però l'STEI Intersindical fa front als governants que tants de problemes creen: aquest any 2012 ja hem participat a dues vagues generals, la del 29 de març, contra una contrareforma laboral que debilita al màxim la negociació col·lectiva, desregula els drets laborals i abarateix i facilita l'acomiadament, entre d'altres mesures lesives, que l'únic que han provocat ha estat el creixement de l'atur -més del 25 %- i que fins i tot en temporada alta turística el que s'ha tingut a les Illes Balears hagi estat superior al de l'any passat pel mateix temps i ara, el 14 de novembre, una vaga contra la política d'austeritat, de retallades de drets socials, laborals i econòmics de la majoria social. Hi ha euros pels bancs i no per a les persones; es tracta d'un estat rescatat de facto que claudica davant els poders financers. Han intensificat les polítiques contra la igualtat, ja sigui de gènere, d'equitat social, de cohesió social. La crisi econòmica i el tractament neoliberal ja l'han transformada en crisi social. Tant a les Illes com a l'Estat l'augment de la pobresa és impropri d'una societat democràtica. □

CRÒNICA DEL X CONGRÉS DE L'STEI INTERSINDICAL

Montserrat Nadal Fullana, coordinador de la revista *Pissarra*

Els dies 1 i 2 de juny es va celebrar el X Congrés de l'STEI Intersindical, que tenia aquest lema: "Ni una passa enrere!"

El divendres horabaixa, dia 1, va començar amb l'acreditació dels delegats i delegades. A continuació, Catalina Vanrell i Josep Coll varen fer la presentació de l'acte, durant el qual anaren inserint algunes informacions de caire més aviat irònic i distès juntament amb la projecció d'imatges i referències a la història més recent de l'STEI-i, sobretot dels darrers quatre anys. Les al·lusions, en un to amable i lúdic, a la "rivalitat" entre Santa Maria, que era el lloc on se celebrava el Congrés, i Pòrtol, poble d'origen d'un dels presentadors d'aquesta primera sessió, foren contínues. Tot seguit, es va cedir l'ús de la paraula a les persones que havien assistit com a convidades al Congrés, de diferents partits polítics, sindicats i organitzacions. Varen agrair la invitació, varen felicitar l'STEI i l'encoratjaren a dur endavant un Congrés profitós.

Aquestes varen ser les persones que dirigiren unes paraules als congressistes, per ordre d'intervenció: Rosa M. Vich, batlessa de Santa Maria del Camí; Gabriel Barceló, secretari general del PSM-Entesa Nacionalista; David Abril, coordinador general d'Iniciativa-Verds; Manel Carmona, coordinador general d'Esquerra Unida de les Illes Balears; Lorenzo Bravo, secretari general d'UGT a les Illes Balears; Josep Juárez, secretari general de la CGT a les Illes Balears; i Enric Pozo, president de les Cooperatives de les Illes Balears.

Altres personalitats que eren presents a l'acte però que no varen intervenir en l'ús de la paraula foren: Mateu Morro, d'Unió de Pagesos; Antoni Sacarés, en representació de FSIE; Víctor Villatoro, del sindicat ANPE; i Bernat Alemany, en nom d'Escola Catòlica de les Illes Balears. Es va excusar l'absència de la rectora de la Universitat de les Illes Balears, Montserrat Casas; i dels representants de CCOO i d'USO.





Tot seguit, el secretari d'organització de l'STEI, Francesc X. Alomar, exposà als congressistes l'ordre del dia que estava prevista, l'horari que se seguiria, la proposta de reglament a tenir en compte i proposà les persones següents per a la mesa congressual, que seria la que dirigiria la tasca del sindicat durant el temps del Congrés:

President: Josep Maria Lendínez
 Secretari: Pere J. Bueno Bauzà
 Vocals: Pilar Coll Pons
 Catalina Cortada Obrador
 Cecília Plaza Nieto



Es va passar a votació i va ser acceptada per unanimitat dels congressistes assistents. A continuació, Tomàs Martínez i Francesc X. Alomar exposaren davant el Congrés la ponència d'organització i estatuts, que va ser aprovada amb 66 vots a favor, 1 abstenció i cap vot en contra; en un article d'aquesta revista, en podreu llegir les novetats més importants. A petició del president de la mesa, la Comissió Executiva, que acabava el seu mandat, i que estava formada per: Paulí Aguiló Vicente, Francesc Xavier Alomar Novila, Emília Bosch Avellà, Gabriel Caldentey Ramos, Francesc Cardona Natta, Àngels Cardona Palmer, Margalida Català Juan, Tomàs Martínez Miró, Vicenç Martorell Palou, Pere Lomas Torres, M. Antònia Font Gelabert, Francesc Ramis Trujillo, Francesca Rigo Pons, Ramon Mondéjar Coll i Sebastià Serra Juan, va presentar a través del secretari general Gabriel Caldentey el seu Informe, que hem extractat a un altre escrit. A continuació es va fer la votació de l'Informe, que es va aprovar amb 62 vots a favor, cap vot en contra i 12 abstencions.

La ponència d'acció sindical, defensada per Sebastià Serra, obtingué un total de 62 vots a favor, cap vot en contra, i 12 abstencions. En un article d'aquesta revista, en podreu llegir els aspectes més destacats.

També es presentaren sis propostes de resolució, que varen comptar amb el suport majoritari dels congressistes. La primera proposta, de Santiago Quevedo, feia referència a la necessitat d'enfortir els sindicats i la seva capacitat mobilitzadora davant l'onada de retalls que es pateixen des de fa mesos a l'Estat i a les Illes Balears; la segona proposta i la tercera, defensades per Josep Coll, feien referència a la necessitat d'un major aprofitament per a l'acció sindical de la presència de l'STEI i a la Confederació Intersindical, i de la lluita en la defensa del medi ambient i del foment del decreixement; la proposta següent, d'Àngels Cardona, incidia en la promoció del feminisme, com un dels trets identitaris més propis de l'STEI Intersindical;

la cinquena proposta de resolució, presentada per Juan L. Rodríguez en nom d'Ensenyants Solidaris, parlava de solidaritat internacional, de cooperació i de necessitat de canvi de model econòmic; i la darrera proposta, llegida per Sebastià Serra, feia una defensa dels drets de la ciutadania, malmesos una vegada més amb la publicació del BOIB de dia 1 de juny, i de la denúncia de tots els retalls des de la unitat sindical.

A continuació, es va passar a la votació per a elegir els membres del Consell Plenari Intersindical, i de la Comissió Executiva. Les persones que formaran part del proper Consell Plenari de l'STEI Intersindical són les següents: Sebastià Bonet Maimó, Miquel Àngel Dora Coll, Neus Llaneras Fuster, Isabel Lull Huguet, Juan Luis Rodríguez Recio, Margalida Canyelles Vidal, Josep Coll Amengual, Montserrat Nadal Fullana, Antònia Albertí Tomàs, Francesca Bergas Mas, Pilar Rigo Pons, Francesc Cardona Natta, Joana Tur Planells, Isabel Marquès Pons, Josep Maria Lendínez González, Antoni Pons Cladera, Guillem Serra Serra, Maties Cerdà Moragues, Vicenç Martorell Palou, Jaume Pons Lladó i Catalina Salom Bauzà.

La llista de la nova Comissió Executiva obtingué 73 vots a favor, d'un total de 76 vots emesos; amb dos vots nuls i un altre



en blanc. El secretari d'organització de l'STEI Intersindical, Frances X. Alomar, expressà el seus agraïments a la mesa del Congrés, així com també als membres de l'Executiva sortint i donà la benvinguda als nous.

La darrera part del Congrés va ser per a les salutacions d'alguns dels convidats a aquest acte. Fatima Aparecida da Silva, vicepresidenta de la Internacional de l'Educació a l'Amèrica Llatina, recordà els ensenyaments de Paulo Freire i les relacions històriques que, des de feia molts anys, s'havien mantingut amb els STEs, i de la necessitat d'enfortir els llaços de col·laboració entre ells. Esmentà que les polítiques que ara s'apliquen a Europa són les mateixes que els països de



l'Amèrica Llatina patiren al llarg dels anys 80. També expressà el seu desacord amb el nou ordre mundial que es dibuixa, amb uns desequilibris molt forts entre Nord i Sud, i féu una crida a la necessitat de recuperar la sobirania dels pobles i el respecte dels nostres drets.

Rosa Zafra, en representació de la Confederació Intersindical, començà la seva intervenció felicitant l'STEI Intersindical pel resultat del Congrés, "en un temps de reafirmació i de resistència". Cità la necessitat d'articular una organització col·lectiva per poder fer front al discurs únic que parla de la necessitat de fer retalls. "El que cal és millorar el repartiment de la riquesa i lluitar pel manteniment d'uns drets que tant ens ha costat assolir. Per tant ni una passa enrere!", exclamà.

Vicent Mauri, en nom de la Intersindical Valenciana, expressà sentir-se com a casa amb la gent de l'STEI Intersindical, "amb qui compartim una llengua comuna, en un marc de col·laboració molt estret, i amb qui seguim enllaçats per la llengua juntament amb els companys i companyes de la Intersindical Alternativa de Catalunya". Parlà també del dèficit enorme que pateixen els territoris de



l'antiga Corona d'Aragó, que qualificà d'espoli, i que aquesta gran quantitat de recursos que ens deuen es podrien revertir en polítiques socials.

Mauri es referí també al que havien suposat els 17 anys de govern del Partit Popular a la Generalitat Valenciana, amb la destrucció del territori, dels serveis públics i de la indústria del país, amb un model econòmic basat en la construcció. Presentà algunes dades com un percentatge d'atur d'un 27% al País Valencià, amb un 57% de joves sense feina; o amb un augment del fracàs escolar de més d'onze punts. Davant tots aquests fets, parlà de la necessitat de crear plataformes unitàries de lluita i que ningú no és deixàs dur pel fatalisme històric.

Àngel Jiménez, de la Intersindical Alternativa de Catalunya, insistí en la necessitat de consolidar el referent sindical que l'STEI-Intersindical representa en el seu territori i expressà l'interès de la seva organització per la tasca duïta a terme en tot allò relacionat amb la campanya

"Enllaçats per la llengua". En els moments difícils que ens toca passar, cal que se superin les pors, cal evitar el discurs del sindicalisme oficial i que els retalls s'apliquin a sectors com la Casa Reial, la despesa d'armament o al finançament de l'Església Catòlica. Jiménez acabà la seva intervenció fent una crida, des del sindicalisme alternatiu a acabar amb la por i amb la passivitat social.

Belén Arrondo, en nom del sindicat STEE-EILAS d'Euskal Herria, agrai la invitació de l'STEI Intersindical i es referí a "tantes coses que uneixen la realitat del seu país amb les Illes balears, tot i que amb matisos diferents". Parlà de la lluita en la



defensa de la llengua, del suport i de la solidaritat amb la campanya "Enllaçats pel català" i del nou escenari polític i social que s'havia obert a Euskal Herria amb l'anunci per part d'ETA de la renúncia a la lluita armada. Acabà la seva intervenció amb la indignació de veure que amb els retalls no es persegueixen els vertaders culpables de la crisi i de la



necessitat de plantar cara als atacs als serveis públics.

La darrera persona que va intervenir fou el company de la Intersindical Canària, Manuel Marrero, qui parlà del gran encert que va ser en el seu moment, ara fa trenta anys, la construcció de l'organització confederal intersindical, i de la necessitat d'establir xarxes alternatives per a consolidar la resistència i la unitat. Davant la por, unitat, i continuïtat en la lluita. Es referí a la situació d'"emergència" social que es viu a Canàries, amb moltes famílies al llindar de la pobresa i amb frau fiscal molt elevat.

Altres salutacions que es reberen varen ser les de Fernando Rodal, president de la Confederación de Educadores Americanos-CEA; d'Hugo Yasky, secretari general de la Central de Trabajadores Argentinos (CTA); de Joviel Acevedo-Ayala, secretari general del Sindicato de Trabajadores de la Educación de Guatemala (STEG); de René Ramírez Puerta, secretari general del Sindicato Unitario de Trabajadores en la Educación del Perú (SUTEP); de Ramón Mendoza Ramírez, coordinador de l'Asociación de Educadores Noroccidentales (AEN); del moviment Unidad Transformadora del Colegio Profesional Superación Magisterial Hondureño (COLPROSUMAH); de Tania Guerra, del Sindicato Nacional dos Servidores Federais da Educação Básica, Profissional e Tecnológica; de la Coordinadora Nacional de Viudas de Guatemala (CONAVIGUA); d'Achernan Ahmed, president de l'Association Talasemtane pour l'Environnement et le Développement-ATED; de Sigfredo Chiroque Chunga, president de l'Instituto de Pedagogía Popular (IPP); de Julio Benjamín Roca Miró, president de l'Asociación por los Derechos Humanos en Guatemala (ADEHGUA); de Leonicia Pocop Saloj, directora executiva de Cooperación Indígena para el Desarrollo Integral (ASOCIACIÓN COINDI); d'Elvira Pigueroa, directora de l'Instituto de Formación para Educadores de Jóvenes-Adolescentes y Niños Trabajadores de América Latina y el Caribe-IFEJANT; d'Odilia Peren Poyón; d'Ana Lina Calvón Torres, directora executiva de Servicios Ecuménicos de Formación en Centroamérica-SEFCA; de Maya Alvarado, directora executiva de la Unión Nacional de Mujeres Guatemaltecas (UNAMG); dels companys i companyes gallecs de l'STEG, i de Walter Paxtor García.

Després dels cants de "La Internacional" i de "La Balanguera" per part dels assistents, Gabriel Caldentey clausurà el X Congrés de l'STEI Intersindical fent una crida a la necessitat de derrotar l'agenda neoliberal i a posar "per davant del pessimisme de la raó, l'optimisme de la voluntat".

Finalment, i ja a part del Congrés, que havia acabat, es va reunir la Comissió Executiva per conèixer les tasques que cadascú realitzarà durant els propers quatre anys. Reproduïm el nom de les persones i la distribució de secretaries:

Secretaria **General**: Biel Caldentey.

Secretaria **d'Acció Sindical Intersindical**: Sebastià Serra.

Secretaria **d'Organització, Comunicació i Noves Tecnologies**: Xisco Alomar.

Vocalies **adjuntes a la Secretaria d'Organització**: Tomàs Martínez i Lluís Segura.

Secretaria **d'Ensenyament Públic**: Cosme Orell i Catalina Vanrell.

Secretaria **d'Ensenyament Privat**: Paulí Aguiló.

Secretaria **de Política Educativa i Normalització Lingüística**: M. Antònia Font.

Secretaria **d'Administracions Públiques i Finances**: Miquel Gelabert.

Secretaria **de Sanitat**: Margalida Català.

Secretaria **d'Administració Local**: Emília Bosch i Camí Vic.

Secretaria **d'Afiliació**: Catalina Font.

Secretaria **de Formació**: Ramon Mondéjar.

Secretaria **de la Dona**: Catalina Cortada.

Secretaria **de Moviments Socials**: Xesc Ramis.

Secretaria **de Salut Laboral**: Miquel Puig.

Secretaria **territorial de Pitiüses**: Pere Lomas.

Secretaria **territorial de Menorca**: Maria Camps. □

INFORME DE LA COMISSIÓ EXECUTIVA: MARC SOCIOPOLÍTIC 2008-2012

Gabriel Caldentey, secretari general de l'STEI Intersindical



Aquests darrers quatre anys no han estat fàcils per a la majoria de la ciutadania i tampoc no ho han estat per a practicar un sindicalisme com el nostre. Quan vàrem celebrar el IX Congrés, el maig del 2008, feia un any que el PP havia perdut les eleccions a la Comunitat Autònoma i es va obrir l'escenari per capgirar les polítiques lesives per a les treballadores i treballadors de la nostra Comunitat des del punt de vista laboral, educatiu, sanitari, del medi ambient, lingüístic, cultural, territorial, etc. El poc suport als serveis públics, l'increment dels concerts educatius, l'atac a la nostra llengua i cultura i a la nostra terra havia estat el denominador comú d'aquesta etapa política. Després ens assabentàrem que la corrupció i la tudada de diners públics era l'altra hipoteca d'aquest govern del PP. Les eleccions autonòmiques de 2007 ens varen donar esperances i vàrem pensar que alguna cosa canviaria amb la unió de les forces de centre-esquerra. El gran endeutament deixat pel govern del PP, recordem que fou en una etapa de creixement, combinada amb l'inici d'una crisi econòmica que va esclatar amb tota la seva intensitat just un any després de formar-se el nou Govern, ha estat el llast d'aquest període. La suspensió, el 2010, d'acords de millores laborals i retributives, signats el 2008, juntament amb

el canvi de rumb polític del govern central del PSOE, el maig del 2010, fou la causa que va propiciar que aquests governs quedassin molt tocats davant la seva base social. Es va anar aprofundint la crisi econòmica que ja es manifestava en crisi social i de legitimitat política. A l'àmbit autonòmic, la política clientelista i corrupta dels dirigents d'UM va tacar tot el govern de centre-esquerra i va provocar la seva expulsió, deixant un govern en minoria que va ser incapaç d'aprovar els pressuposts per al 2011, cosa que va permetre que el PP, fent maquillatge de regeneració ètica, i amb un discurs simplista que explicava que si ells governaven, ipso facto hi hauria confiança, ocupació i dinamisme econòmic, com si la crisi fos de gestió i no sistèmica, tot això, amb la promesa de la llibertat d'elecció de llengua a l'escola. Un any de govern autonòmic del PP ens ha conduït al major atac contra l'estat del benestar i la nostra llengua.

L'STEI-i ha participat en la creació del Consell de la Societat Civil de Mallorca i d'altres organismes unitaris a les altres illes per a donar resposta social a aquestes polítiques de retallades imposades pels mercats, BCE, FMI i la majoria neoliberal i conservadora de la UE amb la complicitat i passivitat dels pocs governs socialdemòcrates. Hem participat en vagues d'empleats públics, el juny de 2010, vaga general de 29 de setembre de 2010 i, ja amb un govern del PP a l'àmbit estatal, a la vaga del 29 de març de 2012, davant la regressió que representa la "contrareforma laboral". S'ha imposat l'agenda neoliberal, que

significa que el capital financer especulatiu ha guanyat i la majoria social ha perdut drets socials, econòmics i laborals. Ens toca organitzar la resistència de la classe treballadora i de la majoria social. Nosaltres apostarem per la més àmplia unitat d'acció sindical i social davant aquesta ofensiva ideològica contra els valors que representem i les conquestes que hem assolit.

Malgrat tot, els discursos i polítiques actives que han bufat en contra del sindicalisme i l'estat del benestar (retallades iniciades pels Governos del PSOE, continuades i més accentuades pels governos del PP), l'STEI-i continuarà plantant cara, fidel a la seva trajectòria dels ja 35 anys d'existència. Això és possible gràcies a l'esforç i dedicació de moltes persones que han fet de la tasca sindical una part molt important de la seva vida, que han cregut que valia la pena treballar pel nostre projecte sindical. Aquesta dedicació duta a terme per moltes persones d'Eivissa, Formentera, Menorca, Mallorca, de l'Escola de Formació en Mitjans Didàctics, etc., va enllaçada amb la fidelitat de les nostres delegades i delegats, de les persones que conformen les juntes de personal i comitès d'empresa, del suport de l'afiliació i també del suport de les persones treballadores que, malgrat no ser afiliades, ens donen suport en les nostres actuacions.

CONSTRUÏM LA INTERSINDICAL

Sé ben cert que no ens imaginàvem quan iniciàrem el camí d'obertura cap a altres sectors laborals, a

partir del V Congrés, que arribaríem on ho hem fet fins ara. L'any 1996, en el si d'aquest congrés s'obria un nou camp d'acció sindical, diferent al que coneixíem des dels nostres orígens. Els resultats els començarem a veure en els resultats de les eleccions sindicals de 1998, on començarem a tenir presència a la funció pública de la Comunitat Autònoma, tant entre el personal funcionari com entre el personal laboral.

Fou a partir del VI Congrés, l'any 2000, amb el lema "La força necessària, construïm alternatives" quan ens proposàrem una sèrie de reptes a partir dels quals s'anassin fent tangibles els objectius de la intersindical. Així, el nostre sindicat passà a denominar-se "Sindicat de Treballadores i Treballadors de l'Ensenyament-Intersindical de les Illes Balears". Amb aquest nom volíem significar el nostre caràcter d'intersectorialitat i de vocació integradora d'altres organitzacions sindicals i de col·lectius de treballadores i treballadors, sense perdre el nostre distintiu com a sindicat sorgit de l'àmbit de l'ensenyament.

El 16 de juny de 2001 es va establir un protocol de col·laboració entre l'STEI-i, la Unió Obrera Balear (UOB) i el Sindicat de Treballadors de les Illes Balears (STIB), organitzacions amb experiència i representativitat dins el sector de l'ensenyament, l'estalvi, l'administració i la funció pública, organitzacions que tenien models i objectius molt semblants al nostre. Anar fent camí plegats es concretà en la presentació de

candidatures amb les sigles STEI-i. Durant els anys 2002, 2003 i 2004 les sigles STEI-i varen ser conegudes no solament als sectors de l'ensenyament, on ens havíem consolidat com la primera força sindical, sinó que també vàrem ser el Sindicat dels Treballadors i de les Treballadores de l'Estalvi i de l'Administració Local, també ens implantàrem a l'àmbit de la Sanitat i augmentàrem la nostra presència a l'Administració autonòmica. Esdevinguérem la quarta força sindical de les Illes Balears, amb quasi el 5% de tots els delegats i delegades.

El VII Congrés de l'STEI-i, celebrat el 28 de maig de 2004, culminà el procés d'integració de l'STIB, no així de la UOB. En el VIII i IX Congrés es va plantejar i posar en marxa l'adequació de l'organització de l'STEI-i a la nova realitat, amb la modificació estatutària per a dotar-nos d'òrgans intersindicals i sectorials i per a establir noves línies d'actuació i d'acció sindical.

El novembre de 2007 es va celebrar a Salamanca el IX Congrés de la Confederació d'STES-Intersindical, al qual pertany l'STEI-i, un Congrés que va veure néixer la Confederació Intersindical, fruit de la unió de la Confederació d'STES-Intersindical i del Sindicat Ferroviari (SF). I just abans del nostre Congrés, s'ha celebrat, els dies 11, 12 i 13 de Maig, el X Congrés de la Confederació Intersindical, on hem aprofundit en el model de sobirania territorial, de projecte intersindical, de compromís en la lluita per un món millor i contra la globalització neoliberal.

La Intersindical aspira a ser una eina que permeti fer un altre tipus de sindicalisme al predominant a l'Estat espanyol, un model que faci de l'assemblearisme i de la participació un tret diferencial al servei de la classe treballadora. La Intersindical STEI-i en el seu caminar, com qualsevol recorregut que s'ha de fer, ha trobat bones dreceres, ha hagut de superar pujades i baixades, entrebancs i fins i tot traïcions i transfugismes; malgrat tot, tenint en compte els resultats electorals, l'increment de l'afiliació, malgrat la conjuntura, el nombre de persones que han passat pels nostres cursos de formació, el material editat, els projectes de cooperació realitzats, etc., etc., podem dir que no hem equivocat la direcció ni les accions fetes han estat equivocades. Encara que som conscients dels entrebancs d'aquests temps de resistència, farem el que diu el nostre lema del X Congrés: "Ni una passa enrere".

INFORME GENERAL

1. Afiliació

Si comparam l'afiliació que teníem el maig de 2008 amb l'actual en destacam:

Un increment global en aquests quatre anys del 6,71% per cent, tot i notar la incidència de la recessió econòmica en el flux d'afiliació, els dos darrers anys.

2. Resultats electorals globals

Des del darrer congrés, i en dades tancades el 31-12-2009, es comptabilitzen 318 persones delegades (4,2 % del total) i 328 el 31-12-2011 (4,5%) i ja dins el 2012 som 347 delegades i delegats, el 4,75 % del total. L'augment de representants ha estat de 29 (9,12%).

2. 1. Ensenyament públic:
Revalidàrem esser la primera



força sindical, tot i no assolir la majoria absoluta: 21 sobre 43, que representa el 48,84%.

2. 2. Ensenyament privat concertat: Encara hem de seguir denunciant que la democràcia no ha arribat a tots els centres, segueixen les pressions per part de certes entitats titulars a les nostres candidatures, ben al contrari del que passa a altres sindicats com USO i en segon terme, FSIE, que se les troben ja "confeccionades" i, malgrat tenir les patronals en contra, l'STEI-i, també, en aquest sector, ha tornat a ser el que ha obtingut la majoria amb 123 delegats i delegades.

2. 3. Escoles 0-3 anys: Hem passat de 5 a 16 delegades i delegats.

2. 4. Universitat de les Illes Balears: Passarem de 29 a 38 delegats i delegades.

2. 5. Funcionariat de la Comunitat Autònoma: A la Junta de Personal vàrem mantenir la representació en 6.

2. 6. A l'àmbit laboral de les conselleries agrupades d'1 a 2 delegats i delegades; a la Conselleria d'Educació, 6 delegades i delegats (pendent d'un procés electoral ja convocat).

2. 7. Les eleccions sindicals que se celebraren per a formar les juntes de personal funcionari i estatutari de les Illes Balears a l'àmbit sanitari donaren com a resultat passar de 7 a 11 delegades i delegats; tot i aquest increment no hem aconseguit el 10% de representativitat per a poder esser a la Mesa de Sanitat.



2. 8. Les eleccions a l'Administració local i empreses municipals que, igual com succeeix a l'ensenyament privat, es realitzen empresa per empresa, en aquest cas, ajuntament per ajuntament, hem de dir que no ha estat possible presentar-nos a tots el municipis de totes les Illes, encara que ja som presents a 20. És un dels reptes que té plantejada la Intersindical, però malgrat tot, ens cal ressaltar la implantació als principals ajuntaments de Mallorca: Palma, Inca, Calvià, Manacor, Marratxí, Sant Llorenç, Sóller...

Representació a SELSA, empresa de neteja dels centres públics de Palma.

En aquest àmbit s'ha passat de 57 a 100 delegades i delegats.

2. 9. Altres sectors amb representació: IBANAT, SEMILLA, Consell de Mallorca, Sapiència, Nazaret, Escola d'Hoteleria, Parlament, Consell d'Eivissa, a l'empresa Areas, aeroport d'Eivissa.

3. Representació institucional a les meses de negociació d'àmbit autonòmic

- L'STEI-i és la primera força sindical a la Mesa Sectorial d'Educació Pública (48,84% de la representació).

- L'STEI-i és la segona força sindical a la Mesa de Serveis Generals dels Funcionaris (22,22%).

- L'STEI-i té una representativitat de l'11,43% a la Junta de Personal Sanitari de Mallorca, tot i no assolir el 10% per estar a la Mesa de Sanitat.

- L'STEI-i, tot i ser la força més votada a l'àmbit dels funcionaris i estatutaris, és la tercera força sindical en nombre de delegades i delegats a la Mesa General de Negociació.

- L'STEI-i té el 67,85% de la representativitat de la UIB. No està constituïda formalment la Mesa de negociació de la Universitat. Es troba present al Consell Social de la UIB com a sindicat més representatiu de l'ensenyament.

- L'STEI-i és la primera força sindical amb el 41,3% de la representativitat de la part social de la Mesa de l'Ensenyament Privat Concertat. □

SÍNTESI DE LA PONÈNCIA D'ORGANITZACIÓ I ESTATUTS APROVADA AL X CONGRÉS DE L'STEI INTERSINDICAL

Tomàs Martínez i Miró i Xisco Alomar Novila, secretaria d'Organització

La ponència d'organització i estatuts ha estat elaborada i defensada per Francesc X. Alomar, secretari d'Organització, i Tomàs Martínez, vocal adjunt a aquesta secretaria.

El document comença fent història dels orígens de l'STEI en el moment de la transició democràtica. L'STEI es funda l'any 1977 a partir dels moviments unitaris dels treballadors i de les treballadores de l'ensenyament, amb l'objectiu de crear un sindicat unitari del qual formin part els docents i no docents d'ideologia progressista.

La història posterior de l'STEI ha estat d'obertura a altres àmbits laborals amb acceptació del nostre model sindical per part de les treballadores i dels treballadors. Així, el 16 de juny de 2001 s'establí un protocol de col·laboració entre l'STEI, la Unió Obrera Balear (UOB) i el Sindicat de Treballadors de les Illes Balears (STIB), organitzacions amb experiència i representativitat dins el sector de l'ensenyament, l'estalvi, l'administració i la funció pública. Organitzacions amb idees i objectius comuns. S'acordà la presentació de candidatures com a

STEI a les eleccions sindicals entre els anys 2002 i 2004, ens implantàrem a Sanitat i augmentàrem la nostra presència a l'Administració autonòmica.

El VII Congrés de l'STEI, celebrat el 28 de maig del 2004, culminà el procés d'integració de l'STIB i el VIII Congrés, celebrat el dia 29 del mateix mes, plantejà adequar l'organització de l'STEI a la nova realitat amb la modificació estatutària per dotar-nos d'òrgans intersindicals i sectorials per a l'establiment de les noves línies d'actuació de l'acció sindical. Ens



reafirmarem en els principis i finalitats que conformen el nostre model sindical.

El model d'intersindical que avui s'ha consolidat i que va néixer a partir de la unió d'esforços de l'STIB i de l'STEI és un model vàlid que ens situa com a força sindical representativa a les Illes Balears, essent la primera força sindical a tots els àmbits de l'ensenyament, tant públic com concertat, i ostentant la majoria absoluta a la Universitat de les Illes Balears; té molta presència als òrgans de negociació de l'Administració Autònoma (tant a l'àmbit del funcionariat com del personal laboral), amb implantació al sector de sanitat, a l'administració local i a empreses públiques i privades. Per primera vegada s'ha assolit una representació important en el sector d'ensenyament de 0 a 3 anys. Actualment, l'STEI-i és la quarta força sindical a les Illes Balears amb 328 delegats (4,5%) segons dades tancades a 31 de desembre de 2011.

El repte per als propers quatre anys és la consolidació d'aquest model sindical alternatiu, el creixement als diferents àmbits on hi som presents i l'obertura cap a altres, des de la tasca realitzada per la pròpia intersindical o a partir de la col·laboració amb altres forces o grups sindicals. Per aconseguir aquests objectius s'ha d'aprofundir en l'estructura organitzativa que possibiliten els actuals estatuts i s'han d'introduir alguns canvis que facin més fàcil i efectiu el repte que ens proposam.

La modificació dels estatuts aprovats en el X Congrés suposa:

- a) La denominació del sindicat passa a ser Sindicat de Treballadores i Treballadors INTERSINDICAL de les Illes Balears i les seves sigles STEI INTERSINDICAL.
- b) Es delega únicament en el Congrés de delegades i delegats la possibilitat de federar-se o confederar-se (art. 6).
- c) Es modifica el nom de l'Escola de Formació, passant a ser Escola de Formació i Mitjans Didàctics (art. 9).
- d) S'encomana a la Comissió Executiva l'aprovació de les altes i baixes de les afiliades i afiliats (art. 10 i 21).
- e) Es planteja la possibilitat de crear seccions de jubilats o joves (article 14).
- f) Es fan explícits els noms dels òrgans representatius de les illes de Menorca i Pitiüses (art.15).
- g) Es concreta la funció de les seccions sindicals (art.16).
- h) Es defineixen els àmbits en els quals s'estructura el sindicat i es preveu la constitució d'altres sectors (art. 16).
- i) S'incorporen als estatuts les prescripcions, que estaven recollides al reglament intern, respecte a la convocatòria i presa de decisions de les assemblees generals a cada illa (art. 18).
- j) S'incorporen als estatuts les prescripcions, que estaven recollides al reglament intern, respecte a la convocatòria i presa de decisions de les assemblees generals d'àmbit a cada illa (art. 18).
- k) Es facilita la convocatòria del Consell Plenari Intersindical, per part dels seus membres, passant de la unanimitat necessària per a la convocatòria als 2/3 dels membres (art. 20).
- l) S'explicita el sistema per a l'elecció i revocació de les alliberades i alliberats sindicals (art.20 i 21).
- m) S'estableix el procediment de nomenament de les secretaries de la Comissió Executiva i s'amplia el màxim de secretaries i vocalies, es creen unes secretaries noves: Secretaria d'Afiliació, Secretaria de Salut Laboral, Secretaria de Política Educativa i Normalització Lingüística (art.21).
- n) S'incorpora com a facultat de la Comissió Permanent la relació amb els àmbits territorials de Menorca i les Pitiüses (art.21).
- o) Es faculta la Comissió Executiva per ampliar la composició de la Comissió Permanent (art.21).
- p) S'incorpora als Estatuts la Comissió de Medi Ambient (art. 23).
- q) S'incorpora als Estatuts la Comissió de Solidaritat i Cooperació (art. 24).
- r) Es procedeix a una nova redacció de l'article referit a la Comissió de Garanties i Conflictes (art. 25). □

REPTES DE FUTUR DELS INTEGRANTS DE LA COMISSIÓ EXECUTIVA ELEGIDA EN EL X CONGRÉS

Sebastià Serra, secretaria d'Acció Sindical Intersindical

La nostra acció sindical ha de preveure un doble objectiu d'actuació, per una part la consolidació i extensió del nostre model sindical i d'altra banda organitzar la resistència, defensar amb dignitat les conquestes sociolaborals i de negociació col·lectiva i crear les condicions per a la recuperació dels drets laborals i democràtics perduts.

Les polítiques socials i de serveis públics de l'actual Govern, tant de les nostres Illes com de l'Estat, s'estan caracteritzant per la constant retallada d'inversions en serveis socials, habitatge, transport públic, sanitat i educació, i s'està aprofundint en polítiques disgregadores o directament de segregació en temes com l'emigració i la política educativa.

Per això, des de cadascun dels àmbits en els quals tenim presència, hem de fer tots els esforços neces-

saris per unir moviments, per defensar les condicions laborals i els drets de les treballadores i dels treballadors. Hem de posar els mitjans per propiciar un moviment assembleari amb capacitat decisòria, tant per definir estratègies de lluita com a negociadores. Només a través de moviments aglutinadors serà possible avançar en el nostre camí.

Davant els continus atacs a la classe treballadora, la resposta ha d'abastar al màxim possible tots els sectors. És per això que amb la progressiva implantació del nostre model d'Intersindical posarem les bases per garantir la millor resposta per combatre les contínues agressions al conjunt de les treballadores i treballadors.

La política lingüística i cultural i l'exercici dels nostres drets nacionals han patit una involució, amb atacs constants a la nostra llengua i cultura i una espanyolització progressiva de la vida pública i del discurs polític.

L'STEI Intersindical s'ha d'oferir com a eina entorn de la qual les treballadores i treballadors s'organitzin i contribuir a propiciar un ampli moviment socio-polític en el qual puguin convergir organitzacions amb les quals compartim objectius.

Per assolir aquesta fita és necessària la il·lusió de saber que amb compromís i una voluntat ferma podem transformar la realitat i podem construir una nova alternativa que sigui el referent sindical i socio-polític dels treballadors i les treballadores de les Illes Balears.

Continuem representant, per a molts treballadors i treballadores, una alternativa sindical pròpia, compromesa amb els reptes d'aquest temps, i amb la maduresa i experiència suficient de tots els sectors que la integren. Unim, per aconseguir-ho, la joventut



i la maduresa per fer possible aquest projecte, però la tasca no serà fàcil, ja que també ens trobam i ens trobarem amb gent que ens posarà bastons a les rodes per impedir-nos aconseguir-ho. Cap dels que estam en aquesta tasca ho fem per un altre motiu que no sigui el de servir al món del treball i defensar els interessos del nostre poble i dels nostres drets nacionals.

Aquest és el nostre repte, i de nosaltres i del nostre treball depèn el que ho aconseguim o no.

Francesc X. Alomar, Tomàs Martínez i Lluís Segura, secretaria d'Organització, Comunicació i Noves Tecnologies



Des de la Secretaria d'Organització, Comunicació i Noves Tecnologies de l' STEI Intersindical la nostra tasca anirà encaminada a la millora del funcionament intern del sindicat. L'objectiu és que l'estructuració del sindicat sigui la més òptima per dur endavant la nostra tasca sindical, establint les estructures organitzatives entre les diferents secretaries, així com la relació d'aquestes amb els òrgans de govern del sindicat. A més serà objectiu de la secretaria d'Organització l'adaptació de la nostra feina a les noves tecnolo-

gies: pàgines web, xarxes socials, missatgeria instantània..., de manera que faciliti la comunicació del sindicat en els àmbits intern i extern.

Catalina Vanrell i Cosme Orell, secretaria d'Ensenyament Públic

Dins el context actual de crisi econòmica mundial i immersos en aquesta espiral de retalls en què ens trobam, hem de lluitar per tal d'intentar canviar les polítiques econòmiques neoliberals dels governs central i autonòmic, i lluitar contra la campanya cada vegada més ferotge del Partit Popular per fer aparèixer els sindicats i els empleats públics com a causants de la crisi.



Els principals objectius per a aquesta legislatura són:

- Aconseguir que l'ensenyament públic sigui una prioritat del Govern autonòmic, les famoses autopistes de l'educació s'han de materialitzar.
- Volem que el Govern destini més recursos econòmics (augmentar el % de PIB invertit en educació per tal d'assolir la mitjana europea) i humans per tal de baixar ràtios, i mantenir tots els programes de qualitat, orientació, suport, etc.
- Instar la Conselleria d'Educació perquè s'elabori un pla global de millora per a l'ensenyament

públic escomès des de totes les direccions generals d'aquesta Conselleria ben coordinat i planificat, que tingui en compte la formació del professorat, la innovació educativa, la construcció de nous centres i el manteniment dels existents, la dignificació de la professió docent, la presència de les noves tecnologies, la inclusió de tot l'alumnat als centres educatius i per lluitar contra l'alt índex d'abandonament escolar dels nostres joves.

- Continuar amb les visites a tots els centres educatius de les Illes Balears, dues cada curs, i potenciar la figura del delegat a cada centre.
- Dinamitzar el Plenari del sector d'educació, cosa que facilitarà el debat i la presentació de propostes.
- Impulsar el desenvolupament de les tasques i funcions dels organismes en els quals l'STEI Intersindical té representació com el Consell Escolar de les Illes Balears, el de Mallorca, el de Palma, el de Menorca, el de les Pitiüses..., la Junta de Personal Docent no Universitari, Mesa Sectorial d'Educació (que recobri la seva funció com a instrument de negociació), Mesa Sectorial de Serveis Generals, Junta de Personal de funcionaris de Serveis Generals i Consell Social de la Universitat de les Illes Balears.

Refermar el lideratge de l'STEI Intersindical en l'ensenyament públic en general i a tots i cada un dels centres de treball.

Paulí Aguiló, secretaria d'Ensenyament Privat

En aquests moments, degut a la crisi econòmica i al dèficit democràtic en què ens trobam, on la negociació col·lectiva se'ns nega tant amb el Govern autonòmic com estatal, i ens imposen noves normes regressives i de retalls de drets adquirits mitjançant decrets llei i reials decrets llei, no ens queda més remei que apuntar com a primer objectiu el de resistir, sortint al carrer per visualitzar el desacord i com a mesura de pressió de les polítiques dominants que s'apliquen i que tant perjudiquen la classe treballadora.

Els reptes per a aquests propers anys són:



- Defensar la signatura del Conveni de concertada abans del 7 de juliol de 2013.
- La negociació del Conveni a l'àmbit autonòmic.
- Treballar en l'activació dels acords en suspensió referent a l'analogia retributiva i el cobrament per calendari de la paga dels 25 anys lligada al V Conveni.
- Treballar per a l'actualització de les taules salarials aprovades als PGE pendents des de 2009 i parcialment aplicades.
- En un moment en què la utilització massiva i fàcil de les noves tecnologies saturen la proposta informativa, no ens queda més remei que cercar els canals de comunicació que ens permetin una informació més ràpida, senzilla i actualitzada per afrontar la problemàtica que afecta el conjunt de persones treballadores del sector.
- Potenciar les visites als centres de treball a fi de tenir un tracte i contacte directe per intercanviar informació amb l'afiliació i el conjunt de persones treballadores del sector.
- Mantenir reunions mensuals amb les assemblees de delegades i delegats de l'STEI Intersindical.
- Conscienciar la classe treballadora que altres polítiques són possibles i de la importància de la participació en la protesta social per a

provocar un canvi de polítiques que afrontin la crisi d'una manera manco traumàtica, més racional i planificada per a la classe treballadora.

M. Antònia Font, secretaria de Política Educativa i Normalització Lingüística

El moment històric que vivim demana una actitud constant i ferma de la defensa dels nostres principis i objectius. S'ha obert una època de resistència i de conscienciació de la ciutadania. Tenim al davant un govern amb majoria absoluta del Partit Popular que ha mostrat la seva cara més intolerant i més agressiva. Accions en contra del servei públic d'educació, retallades pressupostàries, disminució del professorat interí, augment de ràtios, disminució de sous, eliminació de la paga extra, canvis del sistema educatiu i atacs contra la llengua i la cultura pròpia d'aquestes illes. Durant



aquest any i busques de legislatura autonòmica s'han vist fortes retallades en tots els sectors, i actes d'autoritarisme i repressió que ens recorden els vells temps de la dictadura franquista. Ajudes a la banca, protecció dels interessos econòmics dels més rics i poderosos, fer pagar la crisi als qui no l'han creada, incompliments del programa electoral, han oblidat la promesa de les autopistes de l'educació, diners a les escoles elitistes que segreguen els infants per raó de sexe... tot això ens du a entendre que aquesta és una crisi programada per llevar-nos els drets socials i laborals aconseguits fins ara.

Una ideologia clara i sòlida és als fonaments de l'acció sindical de l'STEI Intersindical i una acció contundent de resposta davant el que creguem que és una mala acció de govern serà el que farem. Comptam amb els principis i els objectius definits als Estatuts de l'STEI Intersindical i les línies definides a la ponència d'acció sindical del nostre darrer Congrés de juny de 2012.

OBJECTIUS DE POLÍTICA EDUCATIVA:

- Col·laborar a definir i difondre el nostre model d'escola explicitada als nostres estatuts i a la ponència d'acció sindical aprovada al darrer congrés (juny 2012).
- Defensar, amb arguments pedagògics, acadèmics, socials i sindicals, l'ensenyament públic de qualitat, inclusiu i per a tothom, com a garantia de dret a l'educació en igualtat de condicions i d'oportunitats, arrelat al medi, coherent amb la llengua i la cultura pròpies, així com la millora de les condicions laborals de tots els treballadors i treballadores de l'educació, públics i privats concertats.

OBJECTIUS DE NORMALITZACIÓ LINGÜÍSTICA:

- Treballar per la normalització nacional, cultural i lingüística del català d'acord amb les característiques del sindicat definides als nostres Estatuts on diu que l'STEI Intersindical és unitari, democràtic, assembleari, sociopolític... i **"nacional, que treballa perquè es pugui arribar al ple exercici de l'autogovern i lluita per l'assoliment del dret d'autodeterminació de les Illes Balears, en la perspectiva d'aconseguir la plena sobirania nacional, i valora la plena reivindicació i expansió de la llengua catalana com un element essencial de la millora de la classe treballadora i de la cohesió social"**.
- Tenir present, reivindicar i treballar per, tal com recullen els estatuts, **"la construcció d'una societat sense persones opressores ni oprimides i per l'establiment de relacions més estretes amb aquells moviments sindicals i socials que lluiten per objectius d'emancipació de la classe treballadora i dels pobles oprimits"**.

- Fer visible l'internacionalisme i la solidaritat del sindicat que *"propugna la **democratització entre els estats, nacions i pobles**, (...) i treballa per la implantació de la pau universal mitjançant la cooperació i el desenvolupament"*.
- Coordinar el que afecta la llengua i la cultura catalanes als diferents àmbits, elaborar comunicats de premsa, al·legacions, propostes de mobilització, si es produeixen atacs al català a la funció pública, a l'administració local, a sanitat, a la societat en general, a ensenyament públic o privat concertat..., amb els responsables de les diferents secretaries o amb qui deleguin.
- Treballar per l'acompliment de les finalitats, definides als Estatuts, que formen part de l'àrea d'influència d'aquesta secretaria. Punt g) *"Aconseguir un ensenyament democràtic, laic, públic, gratuït, científic, arrelat al medi, (...) **que basteixi un projecte nacional** i propugni la unió de tots els treballadors i treballadores"*.

Miquel Gelabert, secretaria d'Administracions Públiques i Finances

Temps de crisi és temps d'oportunitats. Malgrat hi hagi una campanya, des de molts de fronts, de desprestigi de les organitzacions sindicals, estic convençut que només des d'estructures organitzades i de participació del col·lectiu de treballadores i treballadors es podrà fer front amb garanties per aturar el desmantellament dels serveis públics.



Per això, és un temps d'oportunitats del nostre model sindical basat en l'assemblearisme, en la participació activa del col·lectiu al qual representam. Això fa que el repte sigui consolidar-nos i, fins i tot, créixer en representació en els àmbits on ja en tenim i estendre el nostre model sindical a altres sectors d'aquesta àrea on encara no hi tenim representació. L'altre repte, de caràcter més intern, és estructurar de manera clara un organigrama de treball i responsabilitat entre els permanents sindicals d'aquesta àrea, per optimitzar els pocs recursos humans de què disposem.

De cara a l'acció negociadora, el repte és aturar la pèrdua constant que pateix el personal empleat públic dels drets que creïem consolidats i lluitar per aconseguir recuperar-los el més aviat possible.

Margalida Català, secretaria de Sanitat



Les delegades i delegats del sector de sanitat de l'STEI Intersindical ens proposam:

- Expandir el sindicat en tots els àmbits, tant pel que fa a les categories laborals com a la representació sindical.
- Treballar per aconseguir la representació necessària per estar presents a la Mesa Sectorial i així poder defensar els interessos de les treballadores i treballadors del nostre àmbit.
- Continuar informant al màxim les persones afiliades i simpatitzants amb les visites als centres d'Atenció Primària una vegada cada trimestre, i ésser presents als diferents hospitals.

- En aquest moment hi ha un increment de la participació privada; ara més que mai defensarem que la sanitat sigui pública i de qualitat. No volem que la salut sigui un negoci.
- Participar a totes les mobilitzacions juntament amb els altres sindicats per tal de defensar els drets de les treballadores i treballadors del nostre sector.
- Promocionar l'ús i el coneixement de la llengua catalana dins l'àmbit sanitari.

Emília Bosch i Camí Vic, secretaria d'Administració Local

Des de la secretaria d'Administració Local, esperam complir amb els objectius de manera òptima, els quals fonamentalment són els següents:

- Reforçar l'acció sindical en línies generals amb una tasca coordinada entre els companys del sector, a fi de millorar el contacte amb l'afiliació i donar resposta immediata a les seves demandes, i fins i tot, en alguns casos, ser capaços d'anticiparnos a les seves necessitats.
- Aconseguir una bona comunicació entre tots els nostres delegats sindicals de les diferents administracions locals, per tal d'intercanviar informació



sobre la situació i possible problemàtica de cada cas. Això s'ha de plasmar amb la realització de reunions periòdiques i enviament de correus electrònics informatius que ajudin als delegats en el dia a dia al desenvolupament de les seves tasques sindicals.

- Aconseguir la implantació i consolidació del sector als territoris de Menorca i Pitiüses.

Catalina Font, secretaria d'Afiliació



L'objectiu d'aquesta secretaria serà crear i mantenir les condicions que permetin donar el millor servei possible a totes les persones afiliades al nostre sindicat.

Això es farà en dos àmbits: la informació i l'atenció als afiliats i les afiliades.

Per dur a terme aquesta tasca ens resulta imprescindible aprofitar tant com podem les possibilitats que ens ofereixen la informàtica i la tecnologia. Així serà responsabilitat d'aquesta secretaria mantenir actualitzada de manera immediata i permanent la base de dades dels i de les afiliades amb la intenció de :

- Conèixer amb precisió les seves dades personals i professionals.
- Fer-los arribar en format digital i/o en paper el butlletí *STEI Intersindical informa* i la revista *Pissarra*.
- Poder donar-los altres informacions d'interès general o bé particular.

- Recopilar informació útil amb els companys i les companyes que van a fer acció sindical als centres, empreses i/o institucions.

Ramon Mondéjar, secretaria de Formació

La tasca a desenvolupar durant els propers 4 anys serà de continuïtat. La gran dificultat que ens trobarem serà la falta de disponibilitat econòmica per poder arribar a tot allò que voldríem.

En l'àmbit intern, intentarem continuar amb la formació que més ens pugui interessar, per així poder desenvolupar la nostra tasca sindical de la millor manera possible.

Donar importància a tot allò que és innovació és molt important i per tant haurem d'atendre totes les propostes que creguem interessants.

En l'àmbit de formació externa s'haurà de tenir en compte la situació econòmica que estam vivint i intentarem fomentar tots aquells cursos que puguem i que siguin prou interessants per a tots els nostres afiliats i afiliades.

La formació és eina bàsica dins el nostre món, per tant serà fonamental poder arribar a tots els objectius que ens marquem.

Totes les aportacions seran ben rebudes i intentarem fer tot allò que ens sigui possible.



Catalina Cortada, secretaria de la Dona

L'objectiu final de la secretaria de la Dona és aconseguir la igualtat entre dones i homes en els àmbits laboral, social i personal. Els reptes de futur, atès tot el que està passant amb aquest nou govern, és a dir, una pèrdua de drets socials, laborals, etc.; noves lleis que retallen fites aconseguides i encara no estaven totalment desenvolupades com la Llei d'Igualtat, Llei de l'avortament, etc., fa que la lluita per aconseguir la igualtat entre dones i homes ha de seguir, amb més força, vigilant tots els moviments de la classe política i denunciant tot allò que pugui suposar una desigualtat, maquillada de cara a la ciutadania per fer veure que no és tan dolent el que proposen.



Retalls en educació, en sanitat, en serveis públics, pujada de l'iva, augment de les jornades de treball i canvis d'horaris laborals en detriment de la conciliació, acomiadament per baixes... Hem de tornar a fer la mateixa feina que havíem fet aquests anys enrere, no per aconseguir reptes nous (que també), sinó per defensar el que ja teníem i que no ens ho prenguin.

Per arribar a assolir-ho, treballam de manera transversal en tots els sectors i de manera directa en temes concrets.

La tasca d'aquesta secretaria tindrà una línia de treball múltiple: es treballarà per millorar a l'àmbit intern del sindicat; també es treballarà a l'àmbit ins-

titucional, mantenint una estreta col·laboració amb aquelles organitzacions i institucions que treballin en temes de gènere i igualtat. També serà tasca d'aquesta secretaria vetllar perquè s'apliquin les normatives sobre igualtat. Sempre sense perdre el caràcter reivindicatiu, participant de totes aquelles manifestacions, concentracions... en què l'STEI Intersindical hi formi part i també el caràcter formador i didàctic, mitjançant múltiples materials i campanyes que es duen a terme al llarg de l'any.

Francesc Ramis, secretaria de Moviments Socials

L'STEI Intersindical, tal i com marquen els seus estatuts, té un caràcter sociopolític, i per això assumim, a més de reivindicar la millora en les condicions laborals, la defensa de les qüestions sociopolítiques que afecten la classe treballadora, ja que formam part d'una societat en la qual hem de tenir un paper actiu i crític. Per tant, lluitar per a la recuperació dels drets col·lectius del nostre poble, protegir el medi ambient, aconseguir polítiques socials i laborals avançades, millorar les relacions entre el nord i el sud, igualar els drets de les dones i els homes, són fites que formen part del mateix projecte.



A diferència del sindicalisme fortament gremialista que no veu més enllà dels interessos immediats de la seva afiliació, l'STEI Intersindical ha d'avançar cap a l'establiment de relacions més estretes amb aquells moviments socials amb els quals compartim valors i principis i ha d'aplicar una estratègia comú per aconseguir un món millor.

Sempre hem estat presents, i continuarem treballant, en totes aquelles campanyes i mobilitzacions que, des de la societat civil, sorgeixen per a la defensa del territori, de la nostra llengua i cultura, de la pau, la solidaritat, etc.

A títol d'exemple, i com a petit resum, l'STEI Intersindical treballa activament en els àmbits següents:

- Consell de la Societat Civil de Mallorca.
- Assemblea de Moviments Socials de Mallorca.
- Cimera Social de les Illes Balears.
- Fòrum Social de Mallorca.
- Fòrum d'Entitats Socials de Mallorca d'Agenda 21 Local.
- Fòrum de la Immigració de les Illes Balears.
- Fòrum de la Immigració d'Eivissa.
- Mesa Cívica Mou-te per Ciutat.
- Fòrum de la Ciutadania de les Illes Balears.
- Assemblea 31 de desembre.
- Xarxa Mundial pels drets col·lectius dels pobles.
- Fons Menorquí de Cooperació.

Miquel Puig, secretaria de Salut Laboral

Les atribucions d'aquesta nova secretaria dins la Comissió Executiva de l'STEI Intersindical són les següents:

- Coordinar la informació pròpia de la secretaria.
- Assessorar d'una manera tècnica en matèria de prevenció i salut laboral.
- Planificar, elaborar i coordinar les actuacions en matèria de salut laboral.

Per altra banda i donats els mitjans i les demandes en qüestions preventives i de salut laboral, s'està



estudiant la possibilitat de potenciar i valorar aspectes relacionats amb aquestes matèries, tant en l'estructura i organització interna de l'STEI Intersindical, com en activitats planificades, per tal de promoure espais dins la pròpia organització destinats a tenir en compte la salut en un significat més ample.

La formació és una eina fonamental en l'àmbit preventiu, d'aquí la necessitat de cercar fórmules adequades per tal que aquesta pugui arribar a tots els estaments; també és necessari potenciar la formació bàsica de delegats de prevenció, així com la seva activitat en els centres de treball i mitjançant els comitès de seguretat i salut.

Pere Lomas, secretaria territorial de Pitiüses

Per a aquests propers quatre anys, podem assenyalar una sèrie de tasques que seran els eixos de feina d'aquesta secretaria:

Fer que les demandes de l'afiliació en matèria laboral trobin una resposta eficient i ràpida, i fer que les informacions periòdiques sobre les negociacions arribin a tots els col·lectius. És un objectiu ben present en les tasques d'aquesta secretaria.

La gent ha de saber el que passa en els seus entorns laborals. Ho ha de saber amb veracitat, transparència i també amb celeritat. I ho ha de saber per actuar si és necessari, per oposar-se als canvis que siguin lesius per al desenvolupament de la seva feina, per no acatar militarment o submisament les variacions de les seves condicions de feina. En definitiva, per donar la resposta individual i col·lectiva que sovint fa falta.

La participació amb els diversos organismes, partits polítics, col·lectius així com institucions de les Pitiüses i de la Comunitat Autònoma han de ser una constant en la tasca de l'STEI Pitiüses. Tenir aquesta presència sociopolítica s'ha de fer per prestigiar el nostre sindicalisme com a interlocutor social i per mantenir present la importància de les fites assolides per les negociacions i que ara sovint són eliminades expeditivament pels diferents governs.

Ser-hi presents, ens ha de proporcionar els elements de conscienciació col·lectiva, per dignificar la nostra feina i fer palès que com a organització som conscients de quin moment històric ens toca viure i quina és la realitat social, cultural i política.

Aquesta feina recolzada en la difusió de les nostres informacions i notícies pels diferents mitjans de comunicació de les Pitiüses, ha de contribuir a transmetre els nostres posicionaments dels diferents temes educatius, laborals i socials d'Eivissa i Formentera.

Els cursos de formació seran un dels nostres eixos de treball, on cercarem donar resposta a necessitats concretes que ens pugin plantejar els treballadors i treballadores de les Pitiüses, adaptant-nos si es precis, a la nova situació econòmica i a la disminució interna de recursos. Cercarem donar resposta a allò que la gent treballadora vol i allò que les diferents institucions no aporten. Això ho farem amb cursos de qualitat on podrem assolir els reptes plantejats.

La cooperació, la sensibilització i la participació en els moviments socials també caracteritzaran la nostra tasca diària. És per això que seguirem amb la línia de sensibilització cap a les



escoles i amb l'ampliació del ventall d'aquestes intervencions fora de l'àmbit exclusivament educatiu. Hem estat participants actius com a membres de ple dret dins el Fons Pitiús de Cooperació i dins el Consell de Cooperació de les Illes Balears i ho continuarem fent.

En definitiva, els reptes que se'ns plantegen pels quatre propers anys són de gran abast, però nodrir la voluntat de suportar tots els atacs i revertir les situacions adverses és allò que permetrà evolucionar i resistir. I que no hi hagi cap dubte. Ho farem!

Maria Camps, secretaria territorial de Menorca

Els objectius per als propers quatre anys a la Secretaria de Menorca són aquests: Tot i els moments de retallades i disminució del nombre de persones que treballem dins el sindicat, tenim l'objectiu d'adequar i optimitzar la feina a la nova realitat i tractar que la informació arribi, com sempre, puntualment als centres educatius de Menorca. Així també, volem que als centres hi hagi espais de debat i intercanvi de temàtiques que afecten la realitat laboral del professorat, ja que aquest és l'objectiu d'un sindicat de treballadores i treballadors, recollir les seves inquietuds i fer-se ressò de les mateixes per assolir millores. Entenem l'entrellat educatiu com un tot i, per aquest motiu, volem treballar a l'àmbit de l'ensenyament públic, privat-concertat i educació 0-3 anys; només així podrem anar incidint de forma coherent i cohesionada en el món de l'educació. La Formació Professional, pel que té de connexió directa del món educatiu i del món del treball, és també un dels camps prioritaris a treballar, amb l'ob-

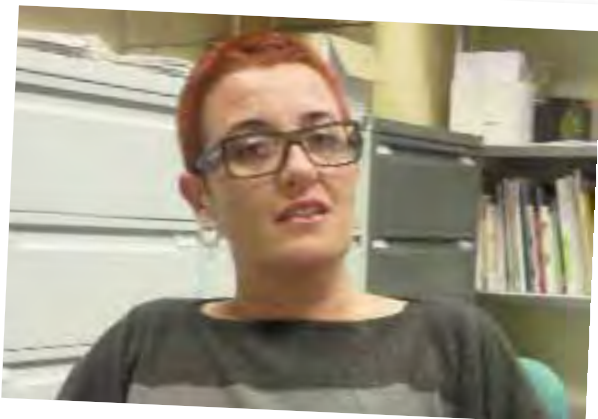
jectiu d'ajudar a racionalitzar l'oferta limitada de què disposem a Menorca.

Els òrgans consultius dels Consells Escolars han de ser, ara més que mai, una plataforma per fer arribar a la societat i a l'administració la filosofia que vertebrava el nostre sindicat i cal tenir-hi un paper actiu i reivindicatiu. En aquesta mateixa línia, el contacte directe i periòdic amb els representants polítics (tant de l'oposició com de l'Administració que governa), amb la Delegació Territorial d'Educació i amb els altres sindicats ha de ser clau per promoure l'intercanvi d'informació sobre la realitat present.

La formació del professorat, tant el de ca nostra com el d'altres llocs del món més desfavorits, ha estat sempre una "marca" de l'STEI, un tarannà propi. Així, considerem imprescindible mantenir l'oferta de cursos de formació i dels projectes de cooperació internacional, encara que aquesta oferta hagi de cercar altres formes de subsistir.

Totes aquestes tasques han de tenir ressò en la societat i cal salvar els obstacles per fer-nos més visibles en els mitjans de comunicació insulars. Si la comunitat educativa aconsegueix fer arribar el seu missatge a la societat, la comprensió i el prestigi de la nostra tasca professional podrà ser restaurada.

Potser mai no havien fet tanta falta els sindicats de treballadors i treballadores com ara, no només des d'un punt de vista laboral, sinó també filosòfic. Tenim el convenciment i el deure d'existir. Seguirem treballant pel futur. □



Reportatge fotogràfic



El moment de les acreditacions, l'estona prèvia a l'inici del Congrés.



Imatge de la Comissió Executiva sortint.



Rosa M. Vich, batlessa de Santa Maria del Camí, saluda els congressistes.



Gabriel Barceló, secretari general del PSM-Entesa per Mallorca.



Lorenzo Bravo, secretari general de la UGT.



Manel Carmona, coordinador general d'Esquerra Unida-Illes Balears.



Josep Juárez, secretari general de la CGT.



David Abril, coordinador general d'Iniciativa-Verds.



Enric Pozo, president de la Sectorial d'Ensenyament de la Unió de Cooperatives de Treball de les Illes Balears.



Un moment de la presentació del X Congrés, a càrrec de Catalina Vanrell i Josep Coll.



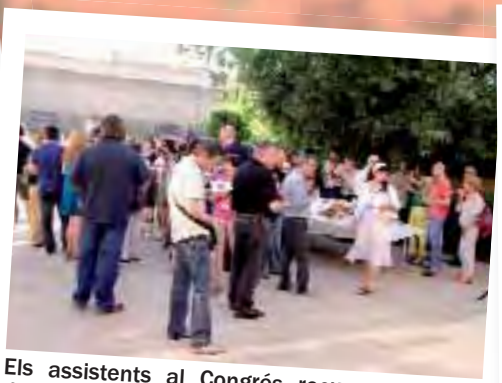
Panoràmica del saló d'actes de les Cases dels Mestres de Santa Maria.

INICIAM PASSEJADA EN MARRÓ

LA UNIA RASAS



Moments de música i esbarjo.



Els assistents al Congrés recuperen forces, després de la primera part.



Les persones que formaven part del congrés.



Pere Polo dóna les gràcies pel guardó i encoratja tothom a no defallir en la lluita.



Margalida Sarris repassa tota una vida lliurada a la defensa de la classe treballadora de Menorca.



Marcos Vives, agraït pel reconeixement rebut.



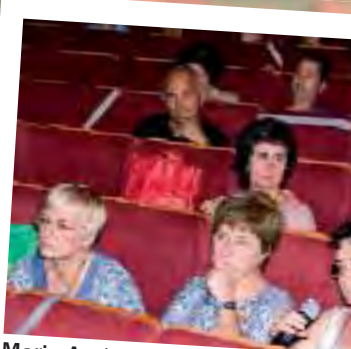
Maria Antònia Font en nom de Jaume Jubilat per Mallo.



Tomàs Martínez i Francesc X. Alomar, en la ponència d'Organització i Estatuts.



Sebastià Serra, secretari d'acció sindical intersindical, defensa una esmena.



Maria Antònia Font pren part en el congrés.



Els assistents segueixen amb atenció el desenvolupament del Congrés.



Paulí Aguiló, Sebastià Serra i Maria Antònia Font presenten la ponència d'Acció Sindical.



Els congressistes voten les ponències.



Després d'un matí intens, els congressistes són a punt de fer un bon àpat.



Joana Tur, de l'STEI Pitiüses, intervé en el debat del Congrés.





rt de la Mesa



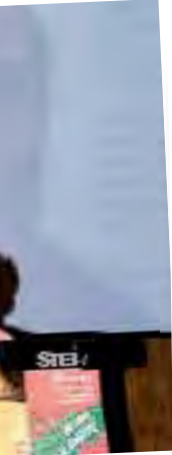
Francesc X. Alomar, secretari d'organització de l' STEI Intersindical.



Frances Cardona rep, en nom d'Onofre Martí, el reconeixement de l' STEI per la tasca feta.



Alfonso Herrero agraeix el reconeixement rebut per part de l' STEI.



nt rep el guardó
ume Bonet, de
rca.



Joan Lladonet, tota una vida dedicada a la pedagogia i a la reflexió sobre la tasca d'ensenyar i educar.



Gabriel Caldentey exposa l'Informe de la Comissió Executiva sortint.



Totes les mans són necessàries en la defensa de la nostra llengua i cultura.



debat



Francesc Ramis, secretari de moviments socials, en la discussió d'una esmena.



Imatge de la votació d'una esmena.



na de les



Guillem Barceló pren la paraula en el debat de les propostes.



Josep Coll defensa una de les seves propostes de resolució.



Santi Quevedo exposa una de les propostes de resolució.

MIN
DIMA
PASSA
EM
ER
EM



NI UNA PASA ENFERME



Juan Luis Rodríguez dóna el seu parer sobre una de les qüestions que es debaten.



Àngels Cardona, de la Secretaria de la dona, presenta la seva proposta sobre feminisme.



Juan Luis Rodríguez presenta la seva proposta de resolució sobre cooperació.



Sebastià Serra llegeix una proposta de resolució en contra de les darreres retallades de l'Administració autonòmica.



Pablo Marrero, de la Intersindical Canaria.



Se celebra la votació a la Comissió Executiva i al Consell Plenari Intersindical.



Fátima Silva, vicepresidenta de la Internacional de l'Educació, es dirigeix als congressistes.



Vicent Mauri, de l'STEPV-Intersindical Valenciana.



Rosa Zafra, de la Confederació Intersindical.



La Comissió Executiva elegida en el X Congrés.



Belén Arrondo, d'STEE-ILAS.



Àngel Jiménez, de la Intersindical Alternativa de Catalunya.

Biel Caldentey, la continuïtat a la Secretaria General de l'STEI-i

Joan Lladonet i Escales, coordinador de Pissarra



Va néixer a Palma, l'any 1955, és mestre d'escola i llicenciat en Pedagogia per la UIB, afiliat a l'STEI INTERSINDICAL des de l'any 1978, moment en què va començar a fer feina com a professor interí a diverses escoles de Mallorca.

Ha estat membre del Consell Escolar de l'Estat des de 1991 a 1997 i del Consell Escolar de les Illes Balears des de la seva creació, l'any 2001. Ha format part de les successives Comissions Executives de l'STEI INTERSINDICAL, ocupant càrrecs diversos: secretari d'Acció Sindical, secretari d'Organització i de Comunicació, entre d'altres, accedint al càrrec de Secretari General en el IX Congrés de l'STEI INTERSINDICAL i se li ha donat continuïtat en el càrrec en el X Congrés per al quadrienni 2012-2016. És una persona compromesa a fer front a les injustícies, la pobresa i la desigualtat d'aquest món capitalista globalitzat, participant tant a través de delegacions de l'STEI-i i d'STEs-Intersindical a fòrums socials, tant europeus com mundials, on es defensen estratègies per poder aconseguir un món millor, pensant que "un altre món és possible". Amb congruència amb el model d'escola que defensa l'STEI INTERSINDICAL, ha reivindicat una escola pública i laica, amb una millora de les condicions d'escolarització i laborals per al conjunt de tots els treballadors i les treballadores de l'ensenyament, un model d'escola que ha de fer efectiu el principi d'igualtat d'oportunitats i la compensació de les desigualtats d'origen sociocultural.

1. Vivim en un temps de molta crispació i indignació en veure i comprovar que les persones encarregades de gestionar el patrimoni del poble en l'àmbit polític i econòmic ens han conduït a una crisi de la qual no sabem si ens en sortirem. Els sindicats han estat acusats de connivència i de deixar fer el poder i reben atacs cons-

tantment a través de la premsa. Ens podries parlar de quin creus que ha estat el balanç de l'acció sindical de l'STEI-i durant aquests darrers quatre anys?

Les organitzacions sindicals hem estat sotmeses a una campanya de desprestigi, duita a terme per la dreta econòmica i mediàtica, amb la pretensió

d'afeblir la capacitat de resposta organitzada de la classe treballadora, especialment en uns moments en què han predominat les polítiques de desmantellament de les conquestes socials, econòmiques, laborals i d'ampliació de drets dels ciutadans i ciutadanes, és a dir, tot allò que denominam l'estat del benestar.

Durant aquests quatre anys hem passat d'una fase en què es negociaven millores a una fase en què ens hem trobat amb l'ajornament dels acords assolits i retallades de tota casta, com la salarial i la reducció de la inversió pública, en camps tan sensibles com l'educació i la sanitat, a partir de l'any 2010, en què el govern socialista va fer un gir neoliberal a la seva política per la pressió de les majories neoconservadores que predominaven als estats de la Unió Europea, política que s'agreujà més, tant amb el canvi polític autonòmic com amb l'estatal, maig i novembre de 2011, perquè suposaren una accentuació d'aquestes retallades, amb un increment dels impostos sense criteris progressius, amb l'amnistia fiscal per als defraudadors, amb el copagament sanitari i amb la reducció de 10.000 milions d'euros de les partides destinades a educació i sanitat de les comunitats autònomes.

2. Com que sabem que existeix molta gent decebuda per mor de tot el que està passant, m'agradaria que explicassis a l'afiliació què ha representat per a la ciutadania el pla per a l'equilibri econòmic de les Illes Balears del 30 d'abril i el Decret Llei d'1 de juny de mesures urgents en matèria de personal i d'administratius per a reduir el dèficit públic?

Han suposat una reducció del pressupost d'educació de més de 43 milions d'euros sobre el pressupost aprovat i retallat de l'any 2012 i un empitjorament de les condicions laborals, socials i econòmiques dels treballadors i de les treballadores de l'ensenyament, tot això amb una política de fets consumats, sense negociació ni informació prèvia, adulant, per part del Govern autonòmic, les formes democràtiques, en definitiva, una estratègia de confrontació, tant en les formes com en el fons. Les polítiques neoliberals que es denominen plans d'austeritat són posades en pràctica per la classe dominant a través dels seus polítics submisos amb l'objectiu d'imposar-se a la majoria social, per a beneficiar els autors intel·lectuals i materials de la crisi econòmica, la classe capitalista lligada a l'especulació financera. És tot allò que anomenen els mercats.



3. Davant de tot això, el moviment sindical en general i l'STEI Intersindical en particular, com heu reaccionat?

És cert que el model de concertació social ha estat dinamitat pels propis representants de les institucions o de les diferents administracions de l'Estat. Des de l'STEI Intersindical, davant aquest canvi de paradigma, hem propugnat la màxima unitat d'acció sindical, hem convocat i hem participat en vagues, com la del 8 de juny de 2010, contra les retallades salarials del Govern central, i les vagues generals del 29 de setembre de 2010 i del 29 de març de 2012, perquè s'havia produït la major agressió contra els drets laborals i la negociació col·lectiva de la classe treballadora i dels empleats i empleades públiques. També hem participat en nombroses manifestacions, concentracions, mobilitzacions i vagues que no han aconseguit capgirar aquestes polítiques, tant en l'àmbit estatal com en l'autonòmic.

Hem expressat el malestar social que provoca, a més de la seva inequitat social, la seva ineficàcia per a posar remei o reduir l'abast de la crisi econòmica; polítiques que han accentuat encara més la recessió econòmica i que generen més empobriment dins la societat.

Els partits majoritaris, tant el PSOE com el PP, són coresponsables d'aquestes polítiques errades i haurien de plantar cara al poder financer especulatiu que dicta tot aquest seguit de mesures, que contradiuen, fins i tot els propis programes electorals, amb què s'havien presentat a les eleccions. Tenim una prova evident amb la distància entre els plantejaments electorals del PP i el seu programa real en el Govern durant aquests mesos.

4. Davant aquesta nova etapa i a partir d'aquest Congrés, quines seran les línies d'actuació del sindicat, si el govern de la Comunitat i el Central continuen retallant drets dels treballadors i treballadores per sortir de la crisi?

Primer de tot caldrà que els treballadors i les treballadores dels sectors que nosaltres representem prenguin consciència activa de la situació. Que la lluita sigui un element per a intentar aturar al màxim aquestes polítiques tan lesives per als drets com a



treballadors i treballadores, i com a ciutadans i ciutadanes que reclamam el dret a tenir serveis públics de qualitat i polítiques redistributives, davant les retallades i la conculcació de drets.

És clar que caldrà que canviï la correlació de forces polítiques i hem de contribuir des del moviment sindical a generar aquesta reversió del procés tan desfavorable.

Fins ara, davant l'exigència que la crisi la paguin els seus autors, el governs ens passen la factura a la majoria social; per tant, caldrà que aquesta majoria obligui a canviar aquesta orientació política.

Els treballadors i les treballadores són ciutadans i ciutadanes que quan exerceixen els seus drets democràtics han d'exigir als governants polítiques que no es dobleguin davant els interessos del mercat. S'han de rescatar els drets i no els bancs. Nosaltres som un actor més dins el conjunt d'actors socials, polítics i sindicals que denunciarem aquestes polítiques neoliberals i propugnarem una sortida més social, equitativa i justa. □

RESUM DE LA PONÈNCIA D'ACCIÓ SINDICAL

Sebastià Serra, secretaria d'Acció Sindical Intersindical

Com a resum de la ponència d'Acció Sindical, constatem que els objectius dels propers anys de l'STEI Intersindical i des de la secretaria d'Acció Sindical no poden esser altres que organitzar la resistència, defensar amb dignitat les conquestes sociolaborals que tant d'esforços i lluites ens ha costat assolir i crear les condicions per a la recuperació dels drets laborals i democràtics perduts.

L'aprovació de la darrera contrareforma laboral i els decrets llei, tant estatals com del Govern Balear han suposat empitjorar, encara més, les condicions laborals i el dret a la negociació col·lectiva.

Estam assistint a un procés desregulador que té com a objectiu augmentar la taxa de benefici del gran capital, redistribuir la pobresa, disminuint el nivell de vida de les classes treballadores, acabar amb qualsevol vestigi de drets socials que pogués ser referència per als països emergents i, en definitiva, limitar al màxim els drets democràtics que poguessin entorpir l'obtenció de beneficis.



Aquestes mesures suposen la retallada més dràstica de la història recent contra els serveis públics i el personal que els presta. Al mateix temps veim com ens volen fer pagar entre tots la mala gestió i l'especulació financera o els casos de corrupció, prevariació i malbaratament de fons públics. Amb l'excusa de la crisi econòmica, on s'han acarnissat les retallades ha estat en els àmbits del treball a la funció pública, dels drets sindicals, dels serveis socials, de les polítiques d'igualtat i joventut, de la cultura, del transport col·lectiu, de la conservació del territori, i, d'una manera molt especial, en sanitat i educació, amb acomiadaments de centenars de treballadores i treballadors, la proposta de tancament d'hospitals, com el Joan March i el General, i la supressió de serveis a l'àmbit sanitari i sociosanitari, la supressió d'unitats i grups en educació juntament amb la massificació de les aules i l'acomiadament de personal interí, i la reducció i eliminació de serveis socials, afectant en especial les capes més desafavorides de la societat.

La solució de retallar l'estat del benestar és la seva manera d'abordar un objectiu declarat –la disminució del dèficit i del deute públic– que se sap que no es pot complir, ja que les retallades tenen un efecte econòmic contrari al que es diu que es persegueix. Aquesta onada de retallades té un veritable objectiu no declarat, però evident per poc que es grati la superfície del discurs dominant: fer evident a l'opinió pública el suposat fracàs dels serveis públics, gestionats públicament que conformen l'estat del benestar, establir com a veritat incontrovertible que no "podem tenir un estat del benestar que no podem pagar", i, en definitiva, deixar via lliure al capital privat en el sector educatiu, sanitari i d'atenció al dependent.

Aquestes polítiques sempre van en el mateix sentit: la reducció i privatització del sector públic, amb el corresponent deteriorament de la qualitat d'aquests serveis i desmantellament de les fites que s'haguessin assolit als respectius estats, de l'anomenat estat de benestar.

Un dels majors atacs als drets de la ciutadania s'ha fet a l'àmbit de l'ús administratiu, educatiu i social del català com a llengua pròpia d'integració i cohesió social. Amb la modificació de la Llei de Funció Pública es discrimina la llengua catalana, eliminant la seva acreditació per accedir a la condició d'empleat públic i es buida de contingut la Llei de Normalització Lingüística, rompent així el consens existent a la nostra societat i entre els partits polítics. A això s'ha d'afegir la segregació de l'alumnat per motius de llengua.

Una societat com la nostra necessita unes polítiques socials potents, però també unes polítiques culturals que protegeixin el nostre patrimoni, la nostra llengua i cultura i que facilitin la cohesió social i la integració dels nousvinguts. I aquestes polítiques s'han de fer dins el marc d'un territori fràgil, com són les nostres illes, que necessita una especial protecció. Però no bastarà que hi hagi en el futur una ferma política d'avançar en aquest sentit, perquè sense el finançament adequat no hi haurà els serveis socials ni la millora dels serveis públics que necessiten les persones de les Illes Balears. En aquest sentit és necessari denunciar la situació d'espoli fiscal que patim i que aquesta denúncia formi part de la nostra acció sindical i política comunicativa.

Hem de perseverar en la lluita i mobilització ciutadana per aconseguir, democràticament i pacífica, aturar aquestes polítiques i recuperar els drets perduts. Aquesta resistència serà llarga i difícil, però només podrem aconseguir els nostres objectius amb la ferma voluntat d'unir i organitzar els amplis sectors socials damnificats. Només a través de moviments aglutinadors que ens permetin dotar-nos dels mecanismes organitzatius i d'acumulació de forces per donar a cada moment les respostes necessàries, podrem resistir, lluitar i serà possible recuperar i avançar en els nostres drets com a treballadores i treballadors i com a poble.

Ara més que mai, davant els continus atacs a la classe treballadora, la resposta ha d'abastar el màxim possible de tots els sectors. És per això que amb la progressiva implantació del nostre model d'Intersindical posarem les bases per garantir la millor resposta per combatre les contínues agressions al conjunt de les treballadores i treballadors.



L'actual context socioeconòmic i les polítiques neoliberals ens poden fer pensar que les expectatives de futur i de modificar aquesta realitat semblen difícils. Però davant aquesta situació, la responsabilitat de les organitzacions socials i especialment de les sindicals consisteix a organitzar la resistència, defensar amb dignitat les conquestes del Moviment Obrer i crear les condicions per a la recuperació dels drets laborals i democràtics perduts, enfront d'una agressió que té el seu origen en el capitalisme global i en les polítiques de la Unió Europea, però també en les polítiques estatals i nacionals. Aquesta resistència serà llarga i difícil, només podrem aconseguir els nostres objectius amb la ferma voluntat d'unir amplis sectors socials damnificats. Només a través de moviments aglutinadors serà possible avançar en el nostre camí.

Per això, des de cadascun dels àmbits en els quals tenim presència, hem de fer tots els esforços necessaris per unir moviments, per defensar les condicions laborals i els drets de les treballadores i dels treballadors. Hem de posar els mitjans per propiciar un moviment assembleari amb capacitat decisòria, tant per definir estratègies de lluita com negociadores. Hem de trobar fórmules que respectin i potenciïn els components últims de l'assemblearisme, com la lliure circulació de la informació, la participació, el pluralisme i la presa col·lectiva de decisions.

Ara més que mai, l'STEI Intersindical s'ha d'oferir com a eina entorn de la qual les treballadores i treballadors s'organitzin per contribuir a propiciar un ampli moviment sociopolític en el qual puguin convergir organitzacions amb les quals compartim objectius. □



M. Antònia Font i Gelabert, sindicalista i lluïtadora incansable per la llengua catalana

Joan Lladonet i Escales, coordinador de Pissarra

M. Antònia Font i Gelabert. Llicenciada en Filologia Catalana per la Universitat de Barcelona. És professora de Llengua Catalana i Literatura de secundària i mare de dos fills. Ha estat professora associada a la UIB on ha impartit l'assignatura Formació Rítmica i Dansa als estudis de mestre. Ha fet

els cursos de doctorat de Ciències de l'Educació. Fa deu anys que treballa a l'STEI Intersindical. Durant cinc anys ha estat al capdavant de la secretaria d'Ensenyament Públic. És la presidenta de la Junta de Personal Docent no Universitari de les Illes Balears i a l'actualitat té la responsabilitat de la secretaria de Política Educativa i Normalització Lingüística. Forma part de l'Assemblea de Mestres i Professors en Català- Illes Balears, de la Plataforma Ciutadana Gent de Marratxí i de l'acabada de crear Assemblea Nacional Catalana de Mallorca que aviat serà Assemblea Nacional Catalana de les Illes Balears.

Des que el Partit Popular va accedir al Govern de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, s'ha multiplicat la feina a l'àrea de Normalització Lingüística del Sindicat. Explica'ns una mica com te n'has sortit per posar tants de projectes en marxa i realitzar tantes accions a favor de la llengua catalana i per a contrarestar el mal que li feia el Govern.

Jo crec que s'ha fet el que tocava. Ser alliberada sindical comporta una gran responsabilitat, la de representar i fer sentir la veu dels nostres companys

i companyes, la de respondre les agressions que es facin als drets socials i laborals, la de defensar el model d'escola i de societat que volem i la de conscienciar la gent de les injustícies i demanar-li un compromís i una actuació per caminar junts cap a una societat més justa per a tothom. Històricament la nostra nació a diferents parts del territori ha viscut fets importants i greus i sempre hi ha hagut algú que ha treballat per la seva pervivència. Ara ens toca a nosaltres. Som a un moment històric important i hem d'anar ulls espolsats i fora son. Com deia en Lluís Companys: "Totes les causes justes tenen algú que les defensi. Catalunya, només ens té a nosaltres" He

tengut la sort de tenir molts bons mestres, un d'ells, don Jaume Albertí, de Banyalbufar, ja en temps d'en Franco, era un defensor del català a Mallorca i a més a més ens deia "cada dia amb renovat entusiasme..." La meua feina és aquesta i ara no toca estar cansada. Caminar, reflexionar, parlar, ballar, dormir... i llegir, organitzar, coordinar accions, plantar cara, posar peu fiter. Jo sempre dic que al sindicat hi som per fer tanta feina com el qui en fa més a un centre educatiu. La feina la feim entre tots i totes!

Tanta feina ha comportat que no ha quedat més remei que crear una nova secretaria que es dirà de Política Educativa i Normalització Lingüística. Aquesta secretaria estarà sota la teua responsabilitat. Quina serà la tasca principal que es durà terme durant els propers quatre anys?

Les persones que varen crear aquest sindicat, ja fa més de 30 anys, després de la dictadura militar franquista, ja tenien molt clar que s'havia d'assumir la lluita pel restabliment dels drets de la nació, la llengua i la cultura catalana a les Illes. Afortunadament aquest és un dels trets importants del nostre sindicat, com ho és la defensa dels drets laborals i la millora de les condicions de feina de tots els treballadors i treballadores, la preservació del medi ambient, la igualtat de drets de la dona, la dinamització dels moviments socials... Fa un temps creàrem la Comissió de Normalització Lingüística dins el sindicat i al darrer Congrés l'hem volgut dotar d'una secretaria compartida amb política educativa.

Estic elaborant el Pla d'acció sindical de la secretaria que m'han encomanat, on marcaré l'actuació que pens que s'ha de dur endavant. El pla l'aprova el Plenari intersindical i hi ha descrits els objectius, els trets característics prèviament definits als nostres Estatuts i a la ponència d'Acció Sindical que ha sortit del Congrés de juny de 2012.

Tindrem en compte la situació política actual, les actuacions que posarà en marxa l'actual Govern del PP, farem sentir la nostra veu i la nostra posició i esperam que els centres de treball i la societat en general tingui la maduresa suficient per no col·laborar en el genocidi cultural que pretén el Govern actual, elegit pel 20% del cens electoral de les Illes.

Durant el juny d'enguany anares a Estrasburg representant l'STEI Intersindical, juntament amb Magdalena González, que representava l'Assemblea de Mestres i Professors en Català, per presentar un memorial de greuges que el govern de les Illes Balears està causant a la llengua pròpia, la llengua catalana. Com va anar aquesta acció?

Gràcies als esforços i als contactes de na Magda, aconseguírem que ens donassin dia i hora per anar a explicar davant l'Intergrup de Minories Ètniques i Nacionals, els atacs i la vulneració dels drets que, per part del Govern de José Ramón Bauzá del Partit Popular, rep la comunitat lingüística catalana de les Illes Balears. Preparàrem els textos per als parlamentaris de l'Intergrup ja que volien disposar d'informació abans de la trobada amb nosaltres. I anàrem allà a explicar el que passa a les Illes, els atacs que patim, la supressió del requisit de català a la funció pública, la falta d'iniciatives i campanyes per a la promoció de l'ús social del català, la ruptura del consens que en matèria de normalització lingüística hi havia hagut des de la transició democràtica, la deixadesa del Govern en les responsabilitats que l'Estatut d'Autonomia li atorga com a llengua pròpia, i la resposta ciutadana davant aquestes injustícies. La vaga de fam dels Jubilats per Mallorca, la manifestació de les 50.000 persones pels carrers de Palma, a Mallorca. Les lectures continuades, les caminades sonant la xeremia, les sonades a diferents illes, la campanya "Enllaçats pel català" que ha tengut el suport majoritari de la comunitat educativa i de la resta d'entitats i d'organitzacions... i la denúncia que si s'ataca la llengua a una part del territori, això afecta el seu conjunt.

L'acció al Parlament Europeu d'Estrasburg es va fer com a última etapa d'una sèrie d'accions que ens havíem programat. Primer férem una declaració d'intencions que plasmàrem al Manifest de Cura dia 1 d'abril de 2012 i que llegírem allà dalt al cor de Mallorca. La intenció era fer conèixer el problema davant la comunitat internacional i fer visible el conjunt del País, ja que si s'afecta la llengua a una part del territori això afecta la seva globalitat. Per tant, després de Cura anàrem al Principat de Catalunya per Sant Jordi, després al País Valencià i finalment el mes de juny anàrem al Parlament europeu, a la seu d'Estrasburg.

Quina llengua féreu servir i què en traguéreu d'aquesta compa-reixença davant l'intergrup de minories ètniques i nacionals?

Vàrem poder parlar en català ja que ens posaren traducció simultània en anglès, alemany i castellà. Vàrem aconseguir que l'intergrup acceptàs la revisió de la Carta Europea de les Llengües Regionals i Minoritàries, perquè pugui donar més cobertura legal a les llengües, obligui els governs dels estats a donar-los més suport, s'aconsegueixi que nous estats s'hi vinculin i compleixin allò que signin. També acordarem fer una revisió de la situació social i lingüística després d'un any. Finalment trobarem convenient fer arribar una carta al president Bauzá recordant-li que l'Estat espanyol ha signat la carta europea i que ell i el seu Govern incompleixen el punt que parla de promoure la reciprocitat en la recepció de les TV públiques que tenen la mateixa llengua. També li demanarem que no rompés el consens que en matèria de llengua catalana s'havia mantingut des de feia més de 25 anys i li recordarem les obligacions i responsabilitats que li atorguen al Govern les lleis internes, com la Constitució espanyola i l'Estatut d'Autonomia pel que fa a la protecció i desenvolupament de les llengües dins els seus territoris.

Aquesta carta de l'intergrup va arribar a les Illes?

Sí. Va arribar el dia abans de l'aprovació de la modificació de la Llei de Funció Pública que lleva el requisit de la llengua pròpia de les Illes, el català, als funcionaris de la Comunitat Autònoma. Aquest Intergrup del Parlament Europeu, dies després, també va enviar una carta a Francois Hollande, nou president de l'Estat francès, per recordar-li que al seu programa electoral havia parlat del reconeixement dels drets de les altres llengües de l'Estat francès com són: l'occità, el bretó, el català, el basc, l'alsacià. El president contestà a l'Intergrup dient que compliria allò que havia promès. No tenim constància que el nostre president hagi contestat la carta dels eurodiputats de l'Intergrup. El toc d'atenció ja l'ha rebut. Nosaltres volem que aquests fets, que consideram agressions al poble illenc, a la comunitat lingüística catalana, quedin a la vista de tothom i, com que volem que



s'aturin, creim que no poden passar despercebuts davant la comunitat internacional. De totes maneres, nosaltres férem saber al president del Parlament Europeu, Sr. Martin Schultz, que anàvem a Brussel·les, per si ens podia rebre i ell en català, ens contestà que n'està assabentat i que ell farà tot el que pugui per la llengua i la cultura catalanes.

El missatge que volguérem deixar clar era que volem ser rescatats de les desigualtats socials i lingüístiques, no només és important l'economia. Volem la igualtat de drets de les comunitats lingüístiques d'Europa, això passa per l'oficialitat de la llengua i l'obligatorietat del seu coneixement als territoris on és llengua pròpia.

Quina seria la vostra recomanació als afiliats, afiliades i simpatitzants de l'STEI Intersindical perquè millori la situació de la llengua catalana a les Illes?

Ui, moltes... Primer tenir clar qui som i quin és el nostre país. Som catalans i el nostre país és tot el territori on quan dic bon dia em contesten bon dia, som Països Catalans. Tenir clara la pròpia identitat i acceptar-la és vital. Ens dóna seguretat, claredat i sobretot dignitat. La dignitat ben incorporada és molt mala de tombar. Hem de saber qui som per anar pel món.

Convé parlar en català sempre com a acte de normalitat. Aguantar. Resistir. Mirar endavant. Aixecar-nos de matí. Saber on anem. Treballar, riure, compartir i intentar ser feliços i felices. □

Pere Polo, un sindicalista amb dedicació plena a la formació i a la cooperació

Joan Lladonet i Escalles, coordinador de Pissarra

Pere Polo Fernández va néixer el 1946 a Portalrubio de Guadamejud (Conca). Llicenciat en Filosofia i Lletres. És membre fundador del Sindicat de l'Ensenyament de les Illes Balears (STEI-i), i va ser el seu Secretari General des del 1982 al 2000. És membre fundador de la Confederació de Sindicats de Treballadors de l'Ensenyament (STES-i). Va formar part del seu Secretariat i va ser responsable de Relacions Internacionals. Va ser director de la revista Pissarra des del 1992 al 2000. Ha estat patró de la fundació Cooperació i Educació i va participar com a patró i fundador de Save The Children (Espanya). Actualment presideix l'ONGD Ensenyants Solidaris i ha estat director de l'Escola de Formació en Mitjans Didàctics fins al 31 d'agost d'enguany.

És codirector dels projectes: Contam les nostres experiències, Veus del Sud i El nostre camí no s'atura. És autor dels llibres El silenci va perdre la seva trajectòria, La llavor del seny, La semilla de la sensatez, Llaurar fondo el futur, Labrar el futuro en profundidad i coautor de: Globalització, Educació i Democràcia, Globalització Educació i Ciutadania, Globalització i Desigualtats Educatives, Políticas de Formación Docente, Propuestas para una educación liberadora y Lucha contra la Pobreza, Organización de Docentes en un Mundo Globalizado, Los maestros y los padres de familia en defensa de los derechos de los estudiantes, Contam les nostres experiències i Educació, globalització i sindicalisme. Treballant en grup amb altres professors i professores ha elaborat diferents materials didàctics: El nostre barri, La globalització neoliberal, fàbrica de misèria, El món àrab, La cultura andina, El bé més preuat, la pau i Les Illes Balears i el Rif es presenten. Ha dirigit els CD interactius: Les clastres de les possessions de Mallorca; Claustres, convents i monestirs de les Illes Balears; Patis urbans de les Illes Balears; Places de Mallorca i El nostre patrimoni cultural. Perspectives.

Va participar en el "II Congrés de Ciutats Educadores 1993" a Gotebùrg (Suècia). El 1995 va participar a l'Assemblea de l'OIT sobre l'Ajust Estructural (Ginebra), així com a la 45 Conferència Internacional de l'Educació de la UNESCO el 1996, també a Ginebra. En aquest mateix any va participar a la Címera Internacional de l'Educació i al Fòrum Social diversos seminaris, conferències, globalització, etc. Cultura del Govern de les Illes Balears li ha concedit la Medalla al Mèrit, en reconeixement a la seva trajectòria professional i al seu compromís amb la docència i la cooperació internacional. Ha après enormement del contacte amb la gent de diversos països. Se sent abans que res un sindicalista.



En Pere Polo és una persona que ha dedicat la major part de la seva vida activa al sindicalisme, a l'STEI-i, a la formació del professorat i a la cooperació. Explica'ns la teva experiència com a secretari general de l'STEI-i, com a director de l'Escola de Formació i Mitjans Didàctics i com a cooperant.

En ambdues facetes, et diré, que ha estat molt enriquidora, encara que de vegades, molt esgotadora, clar que hauríem de començar des de la fundació de l'STEI, ja que en aquests moments em vénen molts de records d'aquells inicis. Els moments actuals que estem vivint, em porten a pensar en aquelles situacions de falta d'escoles, professorat, dobles torns, aules saturades, etc., per la qual cosa intentàvem aconseguir una educació millor; eren moments de lluites unitàries per aconseguir, com a mínim, una educació de qualitat, amb totes les crítiques que vulguem fer-li ara, de la qual hem gaudit fins ara. Han estat moltes les lluites que hem portat endavant, perquè ara ens trobem amb una reducció de professorat, pèrdua de drets socials i laborals, saturació d'alumnes a les aules, cues a escolarització, etc. És una pena veure com es desmunta tot allò pel qual hem lluitat!

Aquells inicis, durant els quals vàrem haver de fundar un sindicat d'ensenyament privat i un altre de mestres estatals. La llei no permetia que estiguéssim organitzats conjuntament els dos sectors. Una vegada aconseguíem l'objectiu, vaig deixar la secretaria general de la privada i, fins al 1982, no vaig assumir la secretaria general de l'STEI. Varen ser moments difícils, perquè amb el triomf del PSOE al govern de l'Estat, a molts professors els semblava que tot estava ja solucionat i fins i tot es va plantejar la dissolució de l'STEI. Record que, en sortir d'una reunió per donar per acabat el "Patronat de l'Escola d'Estiu" (en el qual estaven representades les institucions), en Joan Crespí em va preguntar: Pere i ara què farem? Jo, com a treballador, necessito un sindicat, i ningú no em defensarà millor que jo, així que, mentre puguem, mantindrem l'STEI, li vaig respondre.

De tota aquesta època són molts els fets i lluites que record:

Una vaga a l'ensenyament privat, de la qual, per pressions, a l'última hora es va despenjar el centre

dels teatins (cal recordar que era el més nombrós, amb més d'un centenar de professors). Ens van cridar perquè, a l'hora de l'esbarjo, féssim un recorregut amb els cotxes, tocant les botzines. En aquella època es podia entrar per Avinguda Picasso i sortir per la part de dalt. Bé, en sortir, el director del col·legi de Batxillerat, va manar estendre una cadena, per la qual cosa n'Àngels Cardona, en el seu cotxe i jo en el meu vàrem quedar tancats i sense poder sortir. Així vàrem estar més d'una hora. Els alumnes movien els cotxes i nosaltres tancats. El director animant els alumnes perquè ens balancejassin el cotxe. Vàrem passar autèntic pànic. I vàrem acabar tots als jutjats.

A grans trets et diré uns quants fets:

La gran vaga del 88, en la qual per primera vegada es consultava el professorat per saber si acceptava el preacord aconseguït pels sindicats. Va ser una vaga amb un gran desgast; guanyar les primeres eleccions sindicals en la pública gairebé per majoria absoluta i així hem continuat sempre, aconseguint la majoria de la confiança dels treballadors i treballadores docents en tots els àmbits educatius: pública, privada i universitat; aconseguir el manteniment de la revista Pissarra, des de 1977 als nostres dies, així com, aconseguir transformar-la, juntament amb el Col·legi de Doctors i Llicenciats en una revista d'Educació; aconseguir que la llengua catalana fos mèrit, primer i requisit, posteriorment, per a treballar a l'educació; la signatura d'un pacte d'estabilitat per al professorat interí; signar un acord d'homologació amb el funcionariat de la CAIB; impulsar i signar una sèrie d'acords que han millorat els treballadors i les treballadores de l'ensenyament privat concertat, han reduït la seva jornada lectiva i han aconseguït un increment salarial; aconseguir un patrimoni, sense ajudes institucionals; en conclusió són moltes les coses realitzades, i sobretot, aconseguir que avui, l'STEI Intersindical sigui reconegut en l'àmbit internacional.

Respecte a l'Escola de Formació i Mitjans Didàctics, voldria ressaltar la gran labor que ha fet en els seus més de 21 anys de funcionament: basta enumerar els més de 760 cursos, seminaris i congressos realitzats, els més de 24.800 assistents que han passat per les seves aules i els més de 5.230 ponents. Realització de seminaris internacionals, unitats didàctiques, llibres i edició de diversos materials audiovisuals. Puc dir que ha



estat un model de formació pel qual m'han preguntat en molts llocs i, concretament, a Amèrica Llatina he hagut d'explicar en molts àmbits, els seus objectius, funcionament, etc. Cal recordar que l'any 1994, en el 2n Congrés de Ciutats Educatives, a Göteborg, l'Escola de Formació en Mitjans Didàctics va ser seleccionada pels seus projectes educatius i l'STEI fou l'únic sindicat que s'hi presentà. També en diversos llocs han engegat alguna institució semblant a Mitjans Didàctics. L'any passat realitzàrem un DVD amb gairebé tot el material realitzat a l'Escola. Si a algú li interessa aquest material s'ha de posar en contacte amb l'Escola (escola.mitjans@stei-i.org).

Aquesta no hagués estat possible sense l'ajuda del Govern de les Illes Balears. Cal dir que a tots els sindicats ens van ajudar igualment. Nosaltres tenim aquesta realitat.

Respecte a Cooperació, et diré que simplement ha estat posar en marxa l'Internacionalisme. Moltes vegades parlem molt i això després queda en simple discurs. Des de l'STEI-i vàrem decidir fer un pas més i vàrem començar ajudant i compartint projectes amb organitzacions sindicals d'educació de Centreamèrica, posteriorment vàrem passar a treballar amb organitzacions socials.

Hem concretat el nostre treball en els aspectes següents:

- Formació, tant a les Illes com a Llatinoamèrica, dedicada a dones i treballadors docents
- Projectes de desenvolupament
- Treball de sensibilització

Per a mi ha estat un orgull, representar l'STEI-i en diferents fòrums socials mundials i d'educació, i que el Ministeri d'Educació de Guatemala reconegués públicament el treball formatiu que l'STEI-i realitzava en aquell país.

Vull esmentar expressament el programa de voluntariat que desenvolupam. Basti recordar els més de 55.000 assistents i els més de 400 voluntaris participants.

Quina ha estat l'ajuda obtinguda de les institucions públiques al llarg d'aquest temps que has estat director de l'Escola de Formació i Mitjans Didàctics, tant per a formació com per a cooperació?

Com ja he dit anteriorment, l'Escola sense l'ajuda del Govern, tal com la vàrem començar hagués

estat impossible. Cal recordar que quan posàvem en marxa l'Escola, també eren moments difícils, laboralment parlant, perquè estàvem passant una crisi. Per aquell temps s'havia aprovat la LOGSE, que pretenia apropar el currículum a l'entorn escolar, per la qual cosa el professorat hauria de realitzar molt material didàctic i si el professor té l'horari complet amb alumnes, no li queda temps per a la preparació i realització de materials. Així vàrem intentar veure de quina manera podríem fer que tants llicenciats i mestres que estaven sense treball en poguessin trobar. La solució era formar aquestes persones per a la realització de materials i així ells podrien estar en contacte amb el professorat, associacions de pares i mares, ajuntaments, consells i conselleries per fer realitat l'aplicació de la LOGSE, i que el treball que realitzaven servís per a obtenir puntuació, per poder treballar com a professorat.

Això no va ser possible, perquè hi va haver altres organitzacions que varen posar el crit en el cel. Tot això va fer que s'anàs canviant el model inicial de l'Escola. Posteriorment ens dedicàrem principalment a la formació permanent del professorat i a la realització de materials didàctics.

Per a obtenir recursos, hem participat en totes les convocatòries d'ajudes que es publicaven o també, hem presentat projectes concrets que comptaven amb suport per a la seva realització.

A Cooperació hem actuat d'igual manera: presentar projectes a les diferents convocatòries i així hem comptat amb ajuda de Cooperació del Govern, de diferents ajuntaments de Mallorca, Eivissa i Menorca, Fons Mallorquí, Menorquí i Pitiús, Sa Nostra, La Caixa, Caja Madrid, i diferents escoles i instituts. També hem comptat amb el 0,7% de la Confederació de STES Intersindical, STPV Intersindical i el 2% de l'STEI Intersindical, i aportacions individuals.

Com s'ha notat la crisi en les ajudes rebudes?

Les retallades s'han notat moltíssim, ja que han deixat de pagar algun projecte aprovat en el 2010 i tots els del 2011. Ara, a final de setembre de 2012, hem cobrat dos projectes aprovats fa dos anys. Això comporta una gran disminució d'ingres-

sos, reducció de la jornada per a treballadors d'ONG de les Illes, però, vull recordar que aquestes retallades s'estan fent a tot el món, la qual cosa comporta acomiadaments i tancaments en els països de destinació.

Hi ha hagut projectes començats que han hagut de suspendre's, la qual cosa comporta malgastar recursos públics, encara que sempre se'ns omple la boca recordant que cal anar molt alerta amb els diners públics.

Creus que les institucions havien de retallar, així com ho han fet, les ajudes a la formació i a la cooperació? Explica el significat d'aquestes retallades.

Pens que ha estat una forma brutal, de racionalitzar, com diuen, els recursos econòmics. Hi ha moltes maneres d'organitzar les coses i per a això es necessita diàleg, cosa que menyspreen, ja que pensen que amb la majoria numèrica de diputats en tenen prou, i això no és així, hi ha una societat i un model de convivència que s'han saltat a la torera.

Respecte a la formació, et diré que a l'Escola li deuen les ajudes de formació del professorat del 2010; la convocatòria del 2011 es va anul·lar, quan havien de decidir la resolució, per la qual cosa ens quedarem "penjats" definitivament, ja que nosaltres havíem realitzat totes les accions formatives i les havíem pagat. Record que també han suspès el cobrament de nous sexennis, també, han aturat la posada en marxa de l'acord que reconeixia els sexennis a l'ensenyament concertat, i a més a més, no convoquen oposicions, per la qual cosa m'imagín que el professorat estarà poc motivat per participar en cursos de formació.

A cooperació existeix el perill d'enfrontar els necessitats i més febles entre si: "Si aquí hi ha necessitats, per què donar ajuda a altres països? Repetesc que l'ideal seria el diàleg. És necessari que els governants vegin que no tenen la veritat absoluta.

Si vos heu quedat sense ajudes de les institucions, heu aturat la formació?

No. De cap manera, ja que ara és el moment d'esser més forts que mai, més lluitadors i pens que ara hem de tornar als orígens, al voluntariat, a la

militància, cosa que molts havien abandonat, ens havíem deixat portar pels cants de sirena, i cal recordar que la lluita de classes és aquí i que no tots anam en el mateix vaixell i, si hi anam, uns hi van per treballar i uns altres, per dur que sembli, per gaudir i que uns altres treballin per a ells, i amb menys drets cada vegada per als treballadors i les treballadores.

Penso que ara, cada vegada més, haurem d'organitzar cursos més ideològics, de principis, valors i compromís. Haurem de fugir de la idea que alguns estan llançant: l'ensenyament ha de ser neutre. Jo dic que no. Que ha de ser una educació compromesa.

De res ens han servit aquests anys de democràcia si arribam a aquesta conclusió. Ara, comptam amb professorat voluntari per als cursos presencials, que no cobraran res i ho faran per militància. No podem destruir el que ens ha costat tant aixecar. La programació ja es troba a la pàgina web de l'STEI Intersindical. També programam unes sessions de cinema fòrum per a les persones jubilades.



I la cooperació? Com vos heu arreglat per seguir endavant?

En principi, amb l'ajuda d'STES Intersindical, STPV Intersindical del País Valencià i STEI Intersindical hem mantingut el Seminari que des de fa uns 10 anys realitzam a Lima, amb assistència de professorat de tot el Perú (aquest any hi han participat més de 500 persones) i també ponents d'Europa i Llatinoamèrica. També hem mantingut el programa de voluntaris en el qual aquest estiu hi han participat 14 persones que s'han pagat totes les despeses. Nosaltres hem ajudat alguna organització, perquè els tallers es poguessin organitzar i altres organitzacions hi han posat tot de la seva part sense cap ajuda. Hem mantingut també el programa d'hortos escolars i formació.

Per tant, tot ha continuat i ara hem fet l'avaluació amb els cooperants que hi han participat aquest estiu. A l'octubre, varem iniciar el Curs d'Educació per al Desenvolupament, dirigit, principalment, a aquelles persones que vulguin participar en el projecte, el proper any com a voluntàries.

Té futur l'Escola de Formació i Mitjans Didàctics? Quin seria el teu pla per a l'Escola durant els propers quatre anys?

Pens que l'Escola té un gran futur però, s'haurà de fer una gran reflexió. Els temps han canviat, la situació no és la mateixa que quan la vàrem fundar; l'STEI s'ha convertit en una Intersindical, cosa que ha ampliat el seu camp d'actuació.

Crec que en aquests moments necessitam molta formació sindical, hem d'actualitzar el compromís i el discurs, no "els discursos". Com t'he dit, necessitarem més enfortiment ideològic. Per cert, recordes la guia i la unitat didàctica *La globalització neoliberal, fàbrica de misèria*, que fa uns quants anys vàrem fer i vàrem enviar a les escoles i instituts? Doncs, crec que cada dia té més vigència i és aquí on hem de tornar per entendre tot el que ens està passant.

Bé, això és el que pens, però com saps des del mes de juny, vaig deixar de ser el director de l'Escola i serà l'Executiva de l'STEI Intersindical qui hagi de designar el nou director, i qui haurà d'organitzar aquest debat, que jo crec que cal fer, però repetesc serà l'Executiva qui ho decideixi. □



Biel Caldentey, secretari general de l' STEI Intersindical

Biel Caldentey assistí com a representant dels STEs i de l' STEI Intersindical al Seminari organitzat per l'IPP (Institut de Pedagogia Popular) a Lima els dies 6, 7 i 8 d'agost. Aquest seminari va comptar amb la col·laboració d' STEs, STPV Intersindical Valenciana i STEI Intersindical de les Illes Balears. El tema central va ser la cultura investigadora a l'aula. Entre els ponents he de destacar Juan Carlos Tedesco, ministre d'Educació argentí amb Kirchner i alt càrrec de la UNESCO, que va establir com un repte de l'escola pública i inclusiva l'alfabetització científica. Ensenyar ciències és formació ciutadana. Els qui escullen l'opció per la justícia requereixen formació i informació científica amb perspectiva ètica. Transferir coneixement des dels laboratoris a l'aula és un desafiament polític per a formar ciutadans crítics i capacitats per a intervenir en el debat democràtic (aquestes i altres tesis estan contingudes en el seu últim llibre editat pel FCE titulat: "Educación y justicia social en América Latina").

Els participants peruans varen incidir a ressaltar que tot i les mancances en infraestructures i equipaments específics, cal instaurar la cultura innovadora i investigadora a l'alumne i a l'aula, fomentar la capacitat de preguntar entre l'alumnat, ja des de l'educació infantil i bàsica. El paradigma científic occidental i eurocèntric es concep com l'únic generador de coneixement veritable, mesurable, validable i revisable, sense atendre altres cultures com les andines i les amazòniques.

Així va reflexionar Sigfredo Chiroque, president de l'IPP: "Cada poble té sabers diferents i entre aquestes diferències es troba la seva peculiar concepció de CTI (Ciència, Tecnologia i Innovació). Essent així, podríem afirmar que no només hi ha una investigació andina o amazònica, sinó peculiars processos d'elaboració i recreació de sabers en el món andí o amazònic. D'aquí que també en el camp del desenvolupament de CTI en els nostres

educands hauria d'existir un diàleg de sabers: entre el saber occidental de producció de CTI i el saber andí i amazònic de producció de sabers amb la seva pròpia racionalitat." Un exemple d'aquest enfocament es va presentar per part del professor peruà Edmundo Cordero, de Puno, del departament andí fronterer amb Bolívia, que està implementant en el marc del Projecte curricular un enfocament intercultural de cultura investigadora que respongui a la cultura andina, quítxua i aimara, predominant a Puno (65%, 38% i 27% respectivament) enfront d'un 35% de llengua castellana materna.

En un altre pla, la intervenció del ponent colombià Julián De Zubiría, director de l'institut Merani, es va fonamentar en la tesi que llegir és pensar, l'objectiu de l'educació no és merament l'aprenentatge, és l'adquisició de processos cognitius. L'escola dominant a Amèrica Llatina, i mundial, es basa en la cultura de les respostes construïdes que

impedeix o dificulta desenvolupar processos investigadors; la lògica de l'escola és no només molt conservadora, sinó que a Amèrica Llatina augmenta la desigualtat social i la bretxa social. Proposa un model pedagògic el fonament del qual assegura que els conceptes no són informacions, són operacions intel·lectuals i el currículum ha de potenciar les capacitats investigadores de l'alumnat i desenvolupar les seves facultats de raonament. La innovació s'associa a llibertat i la seguretat a la tradició. Per a aquest ponent les revolucions del segle XXI seran educatives, l'educació ha de subvertir l'ordre establert.

La meua intervenció efectuada l'últim dia es va centrar a explicar la intensificació de les polítiques neoliberals a Espanya, i per extensió a la UE, que ocasionen minva de drets laborals (reforma laboral), socials i econòmics, atac als serveis públics, a primament d'aquests com avantsala de la seva privatització parcial o total. Tot això en un marc contrareformista de l'estat del benestar que està provocant la reacció social i sindical, amb la participació activa de la Confederació, davant l'agressiva política d'ajustament dictada pel nucli dur de la UE, BCE, FMI i el govern alemany, acatada pel govern del PP. També estaven interessats a conèixer el model sindical espanyol, el model d'avaluació docent i la importància del moviment del 15M, com es va

posar de manifest en el torn de preguntes.

La cloenda del Seminari va comptar amb la presència del vicepresident del Ministeri d'Educació del Perú, Dr. Martín Vega Torres, que va explicar l'essorany del projecte de llei de la "nova" carrera docent, emfatitzant que aniria acompanyat d'un increment salarial,

amb una divisió interna, territorial en el sindicat SUTEP, els dirigents, hegemonitzats per Pàtria Roja, estaven estudiant i analitzant la seva estratègia davant l'escalada possible del conflicte i la insuficient resposta positiva del Ministeri a les seves demandes. Per a una anàlisi crítica del projecte, i del conflicte, veure el blog de Sigfredo Chiroque, remès en data recent.

Per finalitzar aquest informe, vull agrair les atencions rebudes per part de tot l'equip de l'IPP, especialment d'Isabel Rivera, "alma mater" del Seminari i de Sigfredo Chiroque, que em va il·lustrar i va mostrar les diferents sensibilitats en el magisteri peruà. El seminari va comptar amb la presència de més de 400 assistents, essent qualificat pels organitzadors com un èxit, tant quantitativament com qualitativament. La presència i la col·laboració econòmica dels STEs/STEI/STEPV va ser elogiada i esmentada en la clausura del seminari per part del president de l'IPP, Sigfredo Chiroque. El Seminari va distribuir un llibre amb les ponències, entre les quals hi havia l'aportació d'Àngels Martínez Bonafé, Federació d'MRPs del PV i membre de l'STEPV: *Una mirada al món de la classe de geografia. Mediante entre el món i els adolescents de 3r d'ESO*". Es va exposar per gravació a l'auditori i es va repartir una còpia en CD a les persones interessades. També es va repartir un article conjunt de M. Àngeles Llorente (STEPV) i Gabriel Caldentey (STEI Intersindical): *En defensa de l'Escola Pública*. □



sense especificar la quantia, que segons el parer de Sigfredo Chiroque, oscil·larà entre 100 sols i 500, sobre un salari inicial de 1000 sols (menys de 350 euros) per a corregir la congelació salarial que des de l'any 2007 ve patint el professorat peruà. El clima de conflicte, especialment al sud del Perú, amb vagues i concentracions davant el Ministeri d'Educació i



LES FUNCIONS DE L'EDUCADORA PEL QUE FA A L'ALIMENTACIÓ

Bea Rodríguez Martínez, psicomotricista i educadora infantil

El debat sobre si l'hora de la menjada a les escoles de zero a tres anys és un moment assistencial o educatiu segueix obert i, encara que cada cop és més clar que els moments assistencials són altament educatius, no sempre resulta que l'hora de la menjada sigui efectivament educativa. Però quina és la diferència entre l'acte assistencial i l'acte educatiu? L'acte assistencial assisteix la persona que no pot valer-se o desenvolupar-se per si mateixa, assisteix la persona heterònoma, que depèn del fet que altres persones detectin i satisfassin les seves necessitats. D'altra banda, l'acte educatiu desperta l'interès cap a la descoberta de les pròpies capacitats, promou la curiositat per aprendre i considera les persones capaces de conquistar la seva autonomia. Perquè l'autonomia es conquista, mai no s'imposa, sempre ve del desig de fer les coses per a un mateix.

El desig és el motor de l'autonomia, i per conquerir-la es fa necessari que aquest desig no sigui reprimat ni imposat; és a dir, que pugui existir i perquè això passi els infants han de tenir la certesa que els adults que els eduquen confien en les seves capacitats i respecten les seves decisions. Però moltes vegades es produeix a les escoles que les educadores reprimeixen el desig o imposen el seu

propi desig, ja sigui per desconeixement dels mecanismes de projecció o per la necessitat que els infants creguin.

Respecte a la necessitat de les educadores que els infants ens creguin posaré un exemple referit a l'alimentació:

EXEMPLE

A un centre de 0 a 3 anys es va reflexionar sobre l'alimentació i es varen establir normes per a l'hora de la menjada, entre altres no obligar els infants a menjar sense ganes de fer-ho, no forçar-los, respectar el seu rebuig cap a un aliment concret, no perdre la paciència, no enfadar-se...

LA REALITAT

Malauradament, algunes educadores no han entès les normes del menjador, i es barallen amb els infants que no volen dinar, amb els que escupen, amb els que no volen un aliment determinat... i releguen a l'oblit l'objectiu principal i prioritari de no obligar ningú a menjar en contra de la seva voluntat.

Les estratègies emprades per aconseguir aquest objectiu (que un nin o una nina mengi obligat o per obligació) són les de "tota la vida" i que encara segueixen vigents en qualcunes escoles:

Xantatge emocional amb amenaça: "si no menges no vindrà la teva padrina a cercar-te" "vols que m'enfadi?" "a jo no m'agraden els nins que no menges"... , etc.

Amenaces: "si no t'ho menges tot, aniràs a la sala dels nadons" (i després volem que estimi el seu germà nadó...) "tu no aniràs a psico si no menges".

Càstigs: castigat a la sala dels nadons. Castigat fora de l'aula. Castigat assegut amb el berenar davant i els companys fent l'activitat. Castigat assegut al pati amb el berenar davant fins que no s'ho mengi tot i la resta de companys jugant. Castigat fora del menjador tot sol fins que vulgui menjar.

Suborns: "si menges, et donaré una galeta" "si menges, tindràs la moto rosa el primer".

Mentides: "si no menges, no creixeràs" "si menges, et donaré un caramel" (que mai no arriba).

Amb els nadons encara és pitjor, de vegades menges per penetració forçada. Altres vegades amb enganys, "mira el xumet" i quan el nadó obri la boca amb l'excusa del xumet, zas!, cullerada va! Un altre engany és mostrar-li el iogurt, donar-li un parell de cullerades de iogurt i quan el nadó obri la boca pensant que és iogurt, zas!, introduir puré...

No puc deixar de demanar-me quin és el sentit educatiu d'aquestes accions. Què és exactament el que estam educant? Estam educant la confiança dels infants cap a l'adult? Estam educant l'autonomia? Consideram els desitjos o les necessitats dels infants quan els forçam a menjar contra la seva voluntat? Què us sembla aquest acte, educatiu o assistencial?

Si consideram educatiu l'acte que confia en la capacitat de la persona per aconseguir un objectiu, basat en el desig d'aprendre, en l'interès per assolir l'autonomia, podem afirmar sense equivocar-nos

que no és en absolut un acte educatiu. Ja que no es té en compte ni el desig ni l'interès dels infants per l'acte de menjar i la pretesa autonomia és, moltes vegades, imposada. En aquest tipus d'accions el que estem "educant" és l'obediència, la submissió, l'acceptació de la norma, sense tenir en compte l'individu.

Si pensam en l'acte assistencial, aquell que assisteix a la persona heterònoma, aquest se sustenta en la idea que altres persones detectin i satisfassin les necessitats i els interessos de, en el nostre cas, els nadons i els infants. Per tant, podem deduir que tampoc no compleix el requisit per ser considerada aquesta acció com a assistencial.

I si no és assistencial ni tampoc és educativa, quin tipus d'acte és?

Segons el meu parer, és un acte impositiu. S'imposa la "necessitat" de l'adult sobre la necessitat dels infants.

L'adult té la necessitat que el nin o la nina l'ha de creure, per no sentir-se qüestionat en la seva autoritat. L'adult té la necessitat que el nin o la nina mengi per no sentir-se qüestionat pels pares o per la resta de l'equip docent en la seva professionalitat. L'adult té la necessitat que el nin o la nina el cregui perquè això és el que s'espera d'un nin. Obediència. Acceptació de les normes. Submissió.

Tots sabem que si l'obediència i la submissió s'accepten, obtindrem persones obedients i submises, que fan el que s'espera que facin, persones amb dificultats per a ser elles mateixes, amb poca capacitat de qüestionament, poca capacitat crítica, persones mancades d'iniciativa, insegures de si mateixes, amb baixa autoestima, sense cap tipus de motivació interna... persones plenes de pors: al judici, a la burla, al rebuig, al no-amor... Por, en definitiva, que no els acceptin tal i com elles són. Persones incapaces de ser elles mateixes.

La majoria de les persones hem destinat molt de temps de la nostra existència a aprendre a ser com no som, a aprendre a no-ser, a aprendre a ser com s'espera que siguem, a aprendre a creure i més tard a sotmetre'ns... perquè així ens ho va exigir el nostre entorn, perquè així educaven en els nostre temps i en el temps de les nostres àvies.

Però hem de seguir perpetuant aquest model de no-educació?

Per creure i sotmetre'ns hi hem d'anar -en moltes ocasions- en contra d'un mateix. Tots ho sabem i molts ho ignoren. Aquest és el missatge que els estam donant als nostres petits quan els deim "menja perquè si no ho fas, tornaràs un nadó"; en realitat li estam dient "t'estic mentint i t'estic fent por perquè creguis, és l'únic que m'interessa, que creguis i que tinguis por".

Deixant a una banda l'obediència, la submissió i les pors, qüestions que per si mateixes donarien per a un altre article, vull tornar al tema que ens ocupa -l'alimentació i les tasques de l'educadora- però abans vull fer un aclariment: no estic qüestionant les persones que es dediquen a l'educació, ni estic criticant la seva capacitat per a desenvolupar la professió, critico i qüestiono l'educació que aquestes persones han rebut, tant a la seva infància, com en el moment de preparar-se per a la docència, qüestiono i reflexiono sobre el sistema educatiu, el model educacional i la transmissió -o la seva mancança- de valors humans. Què ocurriria si l'escola formàs persones amb capacitat crítica, ciutadans que es qüestionassin el funcionament del propi sistema? Insistesc, les educadores ho fan el millor que saben i pensen que fan allò que és correcte. A la meua manera de veure, elles són el producte d'un sistema educacional mancat de valors, centrat en la reproducció de vells i inservibles patrons de comportament. Prendre consciència d'això pot ajudar-nos a canviar i millorar la nostra pràctica educativa, si és el que desitjam.

Tornant al tema, la tasca de l'educadora no és obligar un infant a menjar, tampoc és tractar d'aconseguir-ho "amb bones", como podria ser mitjançant la tendresa, la paciència, la fermesa amb afecte, etc. La verdadera tasca de l'educadora consisteix a escoltar i respectar els infants, comprendre o tractar de comprendre què els passa, per què els passa, empatitzar amb ells i, sobretot, permetre'ls ésser el que són, que cada individualitat es desplegui amb les seves característiques genuïnes, amb el seu propi ritme, sense tractar d'homogeneïtzar, d'igualar, de normalitzar... Cada ésser és diferent i aquesta és una de les grans meravelles de la vida! Per què ens entossudim a eliminar les diferències? A fer éssers iguals? Les diferències ens fan

únics i hauríem de potenciar-les! Però en canvi ens apuram i tractam d'evitar-les o anul·lar-les! Així una tasca important hauria de ser aprendre a detectar quan n'Aída no té més gana, o si diu "no" amb el cap quan li donam el menjar a un ritme massa ràpid. També aprendre a veure quan na Gesine ja en té prou, encara que segueixi obrint la boca... O tractar d'entendre que quan na Bea es treu els trossets de menjar de la boca no ho fa per fer "brutors" sinó que potser que estigui investigant què és això... perquè fa poc que va deixar el puré i la textura és diferent... Entendre que és normal tocar el menjar, mirar-lo, amb les mans, amb els ulls... És el més natural i sa... Permetre que na Lua escupi i tractar de descobrir quan i perquè ho fa. No en vol més? Aquest tros de pera és massa madur? Canviar la nostra actitud davant les seves actituds ens ajudarà a estar més a prop d'ells i molt més relaxades!

Respecte al tema d'"escopir" he observat reaccions molt exagerades d'educadores que no entenen el que vol dir n'Albert quan no vol empassar-se alguna cosa que no li agrada... és altament simbòlic el contingut d'aquesta acció! Quan obligam un nin o una nina a "enviar-se" alguna cosa que no vol (bé perquè aquest tros no li agrada, bé perquè no té més gana i aquesta és la seva manera primària de dir "estic ple", bé perquè aquest aliment no li agrada...) quan l'obligam a "tragar" l'estam obligant a suprimir un reflex de supervivència bàsic que qualsevol animal realitza, si un aliment no té bon gust, allò més sa és escopir-lo, treure'l de la boca, no tragar-lo! Podem treballar observant quan en Borja escup els pèsols? La pastanaga? Potser aquest aliment no li agrada, per què l'hem d'obligar a menjar-lo? Amb el respecte i la tolerància potser en un futur senti desitjos de tastar aquests aliments, o potser no... aquesta no és la nostra tasca...

Per altra banda, no puc evitar contar un cas que vaig escoltar una vegada en una altra escoleta, i que em sembla molt il·lustratiu: una educadora contava a una altra que li havia sortit una bòfega en el paladar per no amollar el tros de pizza ardent que l'abrasava, per no escopir va consentir cremar-se... És aquesta una conducta sàvia per la cura d'un mateix? Quantes vegades l'hauran obligada de petita a tragar i a no escopir? Per descomptat, aquesta és una de les educadores que s'enfadava molt amb els nins que

escopien... Inconscientment ella reproduïa els mateixos models...I tornant al tema de les tasques de l'educadora davant el menjar, el vertader treball d'una educadora també consisteix a reciclar la seva formació, a mantenir-se informada dels avenços pedagògics i a aprendre a desaprendre els vells paradigmes que situen el nin en una situació de total submissió, en la qual és el mestre o l'educadora qui els donen l'autèntic saber, sense permetre al nin ser l'autor del seu aprenentatge.

Aquesta labor d'informar-se i documentar-se ens du, afortunadament, a grans descobriments, com els realitzats a l'institut Lòczy, que va dirigir la Dra. Emmi Pikler al llarg de 50 anys i que, en allò referent al tema que ens ocupa –l'alimentació– han estat tan avantguardistes com polèmics. Els consells que donen davant un infant que no vol menjar es poden resumir en "respectar la seva decisió". Respectar la seva decisió no vol dir desatendre el nin, ni botar-se les rutines, vol dir respectar la decisió del nin o de la nina de no menjar en aquell moment, sense renyar-lo, sense fer-lo sentir culpable, sense fer-li xantatge, sense enganyar-lo, simplement acceptar i tolerar que no mengi i

no carregar la situació de la dramàtica importància que li concedim habitualment. Pot seguir assegut a la taula, tranquil·lament, esperant que els seus companys mengin. I així tots els dies que ell o ella vulgui. Abans o després menjarà. Ningú es deixa morir per inanició mentre té menjar a l'abast. Menjarà, si no hi ha una patologia greu.

Un exemple és el cas d'una nina de 18 mesos que a la seva escoleta no volia menjar. La seva tutora va acordar amb sa mare que no l'obligarien a menjar, ni li insistirien. La nina va estar ó mesos sense menjar res a l'escoleta i quedava cada dia al menjador. Guanyava pes, creixia i a ca seva menjava. Després de ó mesos un dia va agafar els coberts per pròpia iniciativa i va començar a menjar... com si sempre ho hagués fet.



Clar, això a les educadores ens genera una por i inquietud, davant com hem de fer entendre això a una mare i mantenir-nos en la ferma postura de no forçar ni físicament ni psíquica. Heus aquí una altra de les tasques de l'educadora, explicar els avenços de la pedagogia a les famílies, argumentar i saber defensar els nostres principis, les nostres actituds i els nostres valors; en definitiva, els fonaments de la nostra pràctica.

Aquesta és una part fonamental de la nostra tasca, treballar per a una major comprensió dels nins i les nines, treballar per la difusió dels nous paradigmes, dels models d'aprenentatge centrats en ells i no en nosaltres, realitzats a través de valors com el respecte, la tolerància, l'acceptació de la diferència...

Tot un repte pels centres de 0 a 3 anys que pretenguin donar una qualitat en els seus actes, tant educatius com assistencials, perquè una bona assistència, amb coneixement de cada nin i de cada nina, i amb consciència de cada una de les nostres actituds és altament educativa, molt més que qualsevol experimentació aliena als desitjos i als interessos reals dels infants, per molt boniques que quedin les fotos a l'àlbum.

BIBLIOGRAFIA

Tardos, Ana; Falk, Judit y otros; *Comer y dormir*. Octaedro 2002.

Vincze, María; *La comida del bebé, del biberón a la autonomía*. La Hamaca 67.

Chokler, Myrtha; *El concepto de autonomía en el desarrollo infantil temprano, coherencia entre teoría y práctica*. <http://www.eubios.net/index.php?page=5&topic=38>

Karmele Angulo San Millán. *Mirando al niño*. Escuela Infantil La Dehesa. El Escorial (Madrid)

Agnès Szanto. Lòczy *¿Un nuevo paradigma? El instituto Pikler es un espejo de múltiples facetas*. *Ediunc*. □

La revista *PISSARRA*, a la Biblioteca Digital de les Illes Balears

El passat 30 de maig es va fer la presentació de la digitalització de la revista Pissarra, que ha estat incorporada a la Biblioteca Digital de les Illes Balears, biblioteca promoguda i impulsada per la Universitat de les Illes Balears. Aquesta presentació es va dur a terme en una sala del rectorat de la UIB i va presidir-la el director de Promoció i Recerca de la UIB, Sr. Joan Josep Fornós i Astó, qui va dirigir unes paraules a les persones assistents, destacant la importància de la incorporació d'aquesta revista de l'ensenyament, a la biblioteca digital. Hi assistí també el director del Servei de Biblioteca i Documentació de la UIB, Sr. Miquel Pastor Tous, el qual va destacar també la importància dels continguts de la revista i la seva incorporació al servei de digitalització. El cap de Digitalització i Web, Sr. Eduard del Valle Pérez, va explicar com es podia consultar la revista i va fer una demostració pràctica. El secretari general de l'STEI-i, Sr. Gabriel Caldentey Ramos, va fer una incursió per la història de la revista i va exposar l'evolució que havia sofert aquesta des que va sortir el núm. 1 el 1977. El director de l'Escola de Formació en Mitjans Didàctics de l'STEI-i, Pere Polo Fernández, va voler destacar els esforços i la col·laboració de moltes persones que varen aconseguir que no s'interrompés la seva publicació. També assistien a l'acte, per part de la UIB, el Sr. Miquel Company Florit i



el Sr. Jordi Picó de Almenara, els quals havien participat en la catalogació i digitalització de la revista. Per part de l'STEI-i, també hi havia el Sr. Francesc X. Alomar Novila, secretari d'Organització de l'STEI-i, la Sra. M. Antònia Font Gelabert, secretària d'Ensenyament Públic de l'STEI-i i el Sr. Joan Lladonet i Escalles, que ha coordinat Pissarra, durant els darrers 10 anys.

Aquesta és una fita fonamental, ja que a partir d'ara es pot consultar aquesta revista de l'ensenyament des que es va començar a editar el 1975. Es poden cercar les revistes per articles, per autor, per any, etc. Es poden extreure fragments o articles sencers. Per entrar a la Biblioteca Digital de les Illes Balears, de la UIB, s'ha de fer servir l'adreça següent: **ibdigital.uib.cat**. Si voleu consultar la revista *Pissarra*, heu de prémer al botó **Hemeroteca** i apareixerà la revista, que podreu consultar.

Creim que és un deure agrair la col·laboració a totes les persones que al llarg dels anys han ajudat a fer sortir *Pissarra*, i especialment al personal i als dirigents del Servei de Digitalització de la UIB, que apareixen més amunt, que han aconseguit fer una gran tasca de molta qualitat. □



El Consell Escolar del Govern de Canàries acaba de destacar per unanimitat el CP BUZANADA per la seva qualitat educativa

Bernat Ramis, Salvador Giordano

El consell escolar del Govern de Canàries acaba de destacar per unanimitat el col·legi públic Buzanada per la seva qualitat educativa i nivell d'excel·lència de la seva comunitat educativa. El consell escolar de la comunitat autònoma és un òrgan on estan representats l'administració, els pares i mares, el professorat, les escoles i institucions de primària i secundària, els sindicats, etc.

El consell escolar autonòmic ha destacat el centre per l'aplicació constructivista de la línia metodològica en l'aula de l'aprenentatge significatiu a través del llibre del professor Ballester "L'aprenentatge significatiu a la pràctica. Com fer l'aprenentatge significatiu a l'aula" (www.aprenentatgesignificatiu.com) i l'aplicació de les competències bàsiques.

El centre Buzanada ha creat les bases de la convivència en harmonia amb un benestar escolar tolerant, enriquidor, motivador, donant suport i estímulant la formació del professorat amb entusiasme per a assolir una educació de qualitat per a la seva comunitat i per a Canàries. Per a això, el Consell Escolar de la Comunitat de Canàries ha destacat aquest centre per la seva qualitat educativa.

-Si els sembla anem a parlar amb la directora, Edelweis Monreal, que està amb nosaltres. Edelweis, bona tarda.

-Hola, bona tarda des de Tenerife.

-Felicitats. És un reconeixement molt important per al seu centre. Què li sembla?

-Sí, realment és molt important, però en realitat el reconeixement és a tota la labor d'una comunitat educativa molt implicada i molt responsable.

-En els seus inicis, el seu centre va aplicar el llibre digital del professor Ballester. Què va suposar aquest llibre per al seu centre?

-Per a nosaltres va ser tot un descobriment. Va ser com trobar la forma de la nostra sabata. Dúiem donant tombs durant uns anys i ens havíem iniciat en diferents línies metodològiques,

treball en projectes, etc. Però no aconseguíem realment que mai arribàs a quallar, i el descobriment d'aquest llibre de Ballester va anar realment com una llum en el camí. I, tal dit tal fet. Va funcionar i va funcionar molt bé.

-I per què varen decidir com a centre dur a la pràctica l'aprenentatge significatiu?

-En realitat el mèrit del descobriment del llibre no va ser nostre. Realment el llibre ens va ser imposat d'alguna manera, perquè nosaltres pertanyíem a un programa de la Conselleria d'Educació del Govern



de Canàries que era el programa educatiu de Centres d'Atenció Preferent. El programa havia estat institucionalitzat per a la millora del rendiment i de la convivència i implicava el compromís de tota la comunitat educativa i especialment del professorat. I, d'altra banda, existia una necessitat nostra real de trobar un model de referència que fora adaptable a les nostres necessitats.

-I com es va dur a terme?

-En primer lloc seguint rigorosament les indicacions que vénen en el llibre. I en realitat es va convertir en la nostra Bíblia. Durant el primer any, que vàrem dedicar exclusivament a la formació del professorat, vàrem anar incrementant mes a mes, amb rigor i serietat, tots i cadascun dels mòduls. I cada tutoria, des d'infantil de tres anys fins a sisè de primària, presentava mensualment, crec recordar, un producte per mes, seguint fidelment les instruccions, i paral·lelament, setmanalment es reunia el professorat en unes reunions on se solucionaven els dubtes que anaven sorgint, i se solucionaven entre tots. La clau de l'èxit que no es va anticipar gens ni es va donar res per sabut. I l'èxit realment va ser molt, molt interessant.

-Està parlant d'èxit. Suposo que també alguns avantatges té aplicar l'aprenentatge significatiu i els mapes conceptuals en l'aula. Ha notat aquests avantatges, d'alguna manera?

-Indubtablement. Si no, no hagués funcionat fins al dia d'avui. Duem gairebé sis anys fent-lo. Els mapes conceptuals i l'aprendre significativament fa l'alumnat protagonista del seu propi aprenentatge. Aquesta és la clau de tot, però el professorat, en veure, observar, és capaç de dir que el nin aprèn solament. És que el nin sap més del que creiem que sap. I tot això resulta realment estimulants. Però no solament a l'aula. En el centre vàrem observar com ens va permetre anticipar-nos a les competències bàsiques. Hi va haver un acostament a les mateixes d'una forma indirecta. I vàrem descobrir que aprenent significativament estàvem en la línia de l'aprenentatge en competències. Una vegada comença tota la implantació de la LOE, i davant la necessitat d'incloure-la, nosaltres, a Tenerife, la nostra cap de l'equip tècnic dels Centres d'Atenció Preferent, Cristo Alonso, va realitzar una sèrie d'adaptacions i hi ha una readaptació del llibre que segueix la mateixa línia del llibre que també es pot descarregar en la mateixa pàgina web.

-I és un procés difícil de fer?

-Gens. És molt, molt, molt senzill. Seguir rigorosament el que ve en el llibre, és fonamental.

-I què cal tenir en compte, en l'aplicació del llibre?

-Cal tenir en compte, que s'ha de llegir el llibre, ja que dona unes instruccions molt precises; utilitzar el treball en grup, realitzar preguntes obertes, utilitzar els mapes conceptuals i una vegada que "ensinistres" en aquesta tècnica, tot va sol.

-I per part dels professors, quina és l'opinió que tenen, en aquest cas, els docents?

-Doncs el que he comentat anteriorment. Realment, quan veuen que l'alumnat aprèn sol, que requereix un esforç mínim, i que els al·lots saben moltes més coses de les que nosaltres pensam que saben, aquí comença realment l'aprenentatge. Utilitzant el que l'alumnat sap, és el moment d'enganxar amb allò que va a aprendre.

-Parlàvem de l'opinió del professor. En aquest cas, per als pares i les mares...

-És excel·lent perquè duu una implicació més directa de les famílies, ja que requereix una complicitat amb elles, perquè després de cada mòdul, cal elaborar un producte. I aquest producte requereix de l'ajuda de les famílies i llavors sempre es crea un flux i un reflux d'enteniment i de necessitat molt útil per a les relacions del centre amb la família.

-I el clima a l'aula, com és?

-El clima a l'aula es modifica completament, perquè són aules vives, creatives, il·luminades, o sigui, no hi ha un silenci absolut, no és una aula rutinària, sinó que és una aula que està viva. La paraula és viva.

-Viva. Vostè, Edelweis, com a directora del centre, i els seus professors i professores, suposam que tenen una enorme satisfacció pels resultats. Què li diria a un centre educatiu que volgués posar en pràctica l'aprenentatge significatiu a l'aula?

-Que endavant. Que a més de senzill de dur a la pràctica, els resultats són tan evidents i tan ràpids que ja no fa falta res. En el moment en el qual s'implanta el primer mòdul, després tot ve seguit. El producte es ven sol.

-Doncs, espero que s'escoltin les seves paraules. Moltíssimes gràcies a Canàries. Una salutació des de Mallorca.

-Bé, volia agrair a Antoni Ballester el seu treball i que ens hagi donat aquesta oportunitat de participar en tot això. És realment un privilegi. I afegir que ens posam a la seva disposició per a qualsevol cosa que ens demani. □

COOPERACIÓ EN ÈPOCA DE RETALLADES SOCIALS

Pere Polo Fernández i Joan Rodríguez Recio,
Cooperació STEI. Intersindical - ONGD Ensenyants Solidaris

En aquest moment en què els recursos econòmics de l'Estat espanyol en el seu conjunt es traslladen dels serveis públics a les entitats financeres, amb l'objectiu de salvar-les de les conseqüències generades pel seu balafament creditici, és complicat parlar de cooperació per al desenvolupament.

En aquest context de pèrdua dels assoliments socials aconseguits en les últimes dècades, la cooperació per al desenvolupament, la sensibilització i les polítiques d'immigració s'estan desmantellant i generen conseqüències molt greus a mitjà i llarg termini. Destacarem les següents:

D'una banda, a la nostra comunitat, les Illes Balears, amb l'aplicació d'aquestes polítiques s'està afectant de forma molt greu el funcionament de les associacions i col·lectius que formen part del teixit social, arribant fins i tot a la seva inactivitat, o a la seva desaparició i en la majoria dels casos, aquestes estan essent les veus més crítiques contra les polítiques de privatització i desmantellament de l'estat del benestar. No cal ser molt espavilat per entendre per què es pretén aquesta desmobilització social.

Com a conseqüència d'aquesta política també s'estan desmantellant les organitzacions als països empobrits i que són receptors de les ajudes; aquests col·lectius s'havien convertit, la

majoria de les vegades, en punts de referència en la defensa dels drets humans, s'havien posat al capdavant de les reivindicacions sobre el dret al territori en contra de les empreses mineres multinacionals i s'havien posicionat en la lluita per una educació pública, gratuïta i de qualitat. Aquestes organitzacions estan al capdavant de les lluites per la sobirania alimentària, pel dret dels pobles indígenes, pels drets sindicals i per la defensa dels drets de la infància i de la dona. L'eliminació de l'ajuda al desenvolupament implicarà una reculada de conseqüències imprevisibles en gran part de la població del planeta.

Aquí en el nostre entorn, l'atenció als sectors més vulnerables de la nostra societat, que eren coberts per associacions i moviments sense ànim de lucre i que cobrien les deficiències de l'incipient estat del benestar que havíem creat entre totes i tots, es veurà de manera immediata afectada i la població més vulnerable serà exclosa una mica més de la societat de drets i benestar: prostitutes, drogoaddictes, malalts mentals, deficients físics, immigrants, tercera edat, joves amb necessitats especials, dones maltractades... Comprovam com la disputa en aquesta jungla del neoliberalisme que marca el "salvi's qui pugui" toca el model de compromís social i ja immediatament com a aus carronyeres han sortit veus contra la necessitat de donar fons públics per a la cooperació per al desenvolupament, oblidant la coresponsabilitat del model de desenvolupament en el qual hem crescut a compte d'empobrir altres pobles. En aquest devessall individualista del "què hi ha d'allò meu" la cooperació i la solidaritat internacional es veuen arrossegades amb l'objectiu de la privatització i aliances amb empreses privades, amb espuris interessos als països empobrits. Des de l' STEI. Intersindical i l'ONGD Ensenyants Solidaris ens neguem a assumir un paper que acabi sumint-nos solament en la indignació, passant després a la frustració i indiferència, per la qual cosa seguim treballant en el model de cooperació creat fa 18 anys. Per això us transmetem els últims passos que estem fent.





És important recordar que per als mesos de juliol i agost passats, vàrem tornar a llançar el projecte de voluntaris; i quina no va ser la nostra alegria, en veure que a pesar que el projecte no tenia cap ajuda de l'administració autonòmica, que les retallades s'han obsedit en els salaris i condicions dels docents i funcionaris en general; malgrat aquesta situació, hi va haver 14 docents de les illes que varen participar en aquest procés i varen impartir tallers de formació a més de 1.400 docents de Perú i Guatemala; es va participar en processos d'alfabetització de 240 dones maies kachiqueles del departament de Sololá a Guatemala, a més es va compartir amb l'STEG, amb organitzacions de docents, dones i indígenes amb les quals seguim aprenent de les seves lluites i reivindicacions. La resposta solidària dels docents de les Illes i les sol·licituds per mantenir aquests intercanvis de formació contínua de docents per part dels nostres socis locals ens donen aquest polsim d'ànim, sempre necessari i més en èpoques de crisi. Esperem poder donar continuïtat, en els propers anys, a



aquest projecte, ja que a més de l'estada en aquests països, el treball suposa la sensibilització en els centres educatius per part dels cooperants i serveix per denunciar els processos de desigualtat i marginació del model neoliberal.

Durant el curs 2012/2013 mantenim el "Curs d'educació per al desenvolupament" a Mallorca, Menorca i Eivissa amb el compromís de treballar durant aquest curs, de manera més concreta, temes que ens permetin contextualitzar les polítiques de retallades socials i privatització dels serveis públics.

Realitzam en tots els centres educatius, com venim fent des de fa més d'11 anys, la campanya de sensibilització "Horts escolars a l'Ixcán, Guatemala" amb la finalitat d'acompanyar processos educatius alternatius que permetin treballar per una sobirania alternativa.



Volem compartir amb tots vosaltres, l'inici del primer "Diplomat en educació crítica" que des del 23 de novembre passat, realitzam juntament amb l'AEN (Associació d'educadors de l'Ixcán.), en el departament del Quiché a Guatemala. Tindrà una durada de 120 hores de formació; s'impartirà en cinc municipis i es beneficiaran 200 docents de comunitats allunyades i de difícil accés per a la formació del professorat.

Volem finalitzar posant a la vostra disposició materials didàctics per a totes les etapes escolars, aquells que són unes bones eines per contextualitzar l'actual estat social que ens ha tocat viure.

Els reptes estan exposats i esperem seguir comptant amb la vostra complicitat i suport.

No a les retallades socials. No a les retallades a cooperació. □

**una estreta més a la qualitat
de l'ensenyament**

ràtios més elevades
sous més baixos
més hores lectives
trasllats forçosos
equips directius a dit
consolidació dels retalls
menys ajuts i beques

**una tornada enrere per
al sistema educatiu**

més elitista
amb més adoctrinament
recentralitzador
més segregador
menys igualitari

NO a la CONTRAREFORMA WERT

EXIGIM un ensenyament de qualitat, integrador, equitatiu, laic i gratuït per a tothom.

PROPOSAM mesures que tenguin com a objectiu un sistema emancipador, integrador, igualitari i respectuós amb les llengües i cultures pròpies de cada territori, i amb les diferències individuals, socials i de sexe.

STEI
INTERSINDICAL

STEs · INTERSINDICAL